

Erik

Erik was mijn collega voor ongeveer 5 jaar bij UGC, we waren er destijds beiden crewleader van verkoop. Ik heb graag met hem samengewerkt. Blijkbaar waren we sinds 2 weken terug collega's bij CompuMark, al heb ik dat helaas pas vernomen na zijn overlijden.

Ik herinner me nog een ochtend bij UGC. We hadden opleiding EHBO, dus moesten er om 9u al zijn, veel vroeger dan dat we normaal begonnen te werken. Erik zat naast mij. De man die de EHBO gaf, schepte nogal graag op over alles wat hij al meegemaakt had, inclusief nogal een bloederig verhaal. Op een gegeven moment kwam Erik ineens op mn schoot liggen, waar ik natuurlijk heel hard van schrok. Blijkbaar was hij door het verhaal over al dat bloed flauw gevallen en zo op mijn schoot belandt. We hebben hem er nadien nog vaak mee geplaagd.

Ook herinner ik me nog de geboorte van Elise, hij was zo trots op z'n dochtertje! Ik had destijds als cadeautje een outfitje gemaakt hetzelfde als waarin de dames van verkoop werkten.

Koester de herinneringen zodat hij voor altijd voorleeft in jullie hart.

Heidi Jurgens

Erik was mijn vriend, zo'n echte, zo'n goeie; iemand die ik graag zie en die mij graag zag.

Die vriendschap omvatte een hele hoop:

- * Hij was mijn theaterpartner, elke seizoen zette hij keuzes aan de voorstellingen die hij wilde zien en ik deed keuzes om bij de voorstellingen die ik wilde zien. Dan keken we samen naar de blootzyden in het boek met een boekje en een keuzige en die zolten we wel een jaar op voorhand in onze agenda's (wat voor ons alle twee tegen onze impulsieve natuure was)
- * We waren comedybuddy's met als hoogtepunt Quater - the Crisis Van Xander de Rycke, vooraf dan de laatste 20 minuten want onze huizen waren geder stenen pallen.
- * We keken samen Netflix, Happy vond hij zo geweldig dat hij mij tegen mijn overtuiging dat ik het niks zou vinden, mee deed kijken en hij had gelijk!
- * Mijn favoriete herinnering is echter een van de dingen die we "meer moeten doen" maar waar we nooit toe kwamen, zoals samen gaan zwemmen en in dit geval samen een escape-room spelen. We zijn beide competitief genoeg om te willen winnen dus we waren gebaat. We hadden een code ontcijferd en waren er achter dat een van ons in een kist moest kruipen. Ik vond dat eng dus Erik, galant als hij was, kroop in de kist die ik, competitief als ik was, spel en hevig dicht duwde. Wat ik niet wist was dat ik Erik daarmee door de voorse achterwand van de kist duwde. Heel even bleef het stil terwijl ik in paniek zocht naar wat de code van de kist nu weer was en heel luid "sorey, sorey, sorey" riep omdat ik Erik in een kist had opgesloten en nog steeds toen ik de kist eindelijk terug open deed en die David-Leppensfield-gewijs leeg was. Paniek! Maar toen was daar die markeljk te volgen Guldensbach die hem verhoorde en er voor zorgde dat we op tijd ontsnapten.

Heel Veel Liefs, Kelly

Er is zoveel meer, elkaar vinden op LARP zonder ooit echt in groep te spelen, uren en uren aan diepe gesprekken over waarom we de dingen doen die we doen en hoe we dat kunnen of willen aanpassen om het onszelf en de mensen rond ons makkelijker te maken en over hoe we losheid over gekwetst zijn, willen maar niet altijd kunnen lossen, veel te weinig lunch-breaks samen nu er is net achter de boek kwam werken en gesprekken over haalbare doelen ... om nog maar te zwijgen over de herinneringen die nooit gemaakt zullen worden zoals een Black Box Revelation concert op 14 November.

Hey Erik

weet je nog onze eerste actie op
EOS-FRONTIER toen de Nederlanders
ons zo verdedigden hadden ingeschat en dachten
dat we zouden blijven liggen en om hulp roepen.
Lachen!

Weet je nog toen we de dark portal party
organiseerden en beide met een rolgroei te maken
ook al was dat niet afgesproken.

Weet je nog toen jo bij mij thuis kwam om
je hulp te vertellen want die had een probleem.
En dat we toen we hem opschreefden zagen dat
er een pijltje was bleef komen te zitten tussen
de knieën.

we gingen nog zoveel doen ...
Van wel

Paul

Erik and the Geordie

A Geordie is someone who comes from the North East of England, has a rather strange English accent and likes to spend time drinking Newcastle Brown Ale, whilst socialising with their friends.

The Geordie, who happens to be I, first met Erik at a family party. I cannot remember which one, but I suspect it would have been a birthday party of either Evelien or Sara. I love family parties and I love meeting new people and getting to know them.

I was a stranger and unable to speak Dutch, but I found a special friend among the three brothers, Johan, Kris and Erik. I was made most welcome by all, but Erik and I shared a particular interest in movies. Always with time to speak to me and, like the rest of the family, kind enough to use his excellent English, Erik was enthusiastic about movies. He encouraged me to watch a series, the Jay and Silent Bob films, which I started to do.

Erik was also into his photography, having studied the subject at college. Photography is an interest that all three brothers and I share and so became a reason to meet up, take some photos and have a drink. I am not so sure which was the priority, but it was a good excuse to get together.

After a couple of family parties, I asked Kris if we could do a tour of Antwerp so that I could get to know the city. The real reason was for me to get out of the family setting and get to know the brothers. We met up, had a rather interesting tour and then I asked where the bar was! This was the first time out of many where we would meet up either individually or as a group.

Erik was a good friend, he had the strength of character to hold his opinion and defend it. We debated all sorts of things over a drink, much of it I do not remember. We laughed about silly things and exchanged views on everything from history to politics. He opened my eyes as friends can when they express their views and gave a different perspective on the world. He was someone you could get on with and would want to spend time with, never needing to worry about anything.

In my mind, and from time to time I will continue to share a drink with Erik. I know he will be there, ready to challenge me, have a joke or just offer some advice.

Nick – The Uncle of Sara and Evelien

LIEVE Anne - ~~papa~~
VOOR jou EEN
(VAN 2 ZINNEN)

IK HEB SPECIAAL
GEDICHT GESCHREVEN :

Ik zit met je in,
Maar hij blijft bij jou binnenin.

Het doet pijn,
enr ik weet dat voelt niet zijn.

EN DIT IS VOOR Elise :

Ook voor Elise in het hoofd.

Maar haar papa blijft in haar

Ergens op een Omen, in de Kieviet in Geel zat ik rustig aan een tafeltje te eten. Erik, toen nog als Mutt, passeert achter mij, richting de uitgang. Een conversatie van 1 minuut.

Erik: "Oh, by the way, ge gaat deze zomer mee naar Conquest"

Ik "Eh?"

Erik: "ja, ik heb dat beslist en al geregeld met uwe vent"

Gevolgd door de typerende Erik-bulderlach. En weg was hij.

Het is niet die zomer geworden, maar een jaartje later. Zonder enig idee wat te verwachten kom ik op het Wintercamp. Samen met Freya. Beiden nog géén idee wat of wie we gaan neerzetten. Geen plan, geen flauw benul. Enkel monkeyballs en rocketshots.

Een brainstorm van welgeteld 5 minuten bracht ons de oplossing voor ons verhaal. Broer en Zus van de Chairman. Met een gerechtelijk bevel dat je ons leuk moest vinden.

Je kwam bij ons knutselen voor mijn drankrugzak. Want uiteraard gingen we voor een zesliterbar die op mijn rug hing.

Hoe geweldig was die zomer. Telkens je ons introduceerde bij de mensen: These are my brother and sister. I have to like them, it's court ordered".

Plannen voor feestjes, we zouden in 2019 "camp freedom festival" opstarten, en schandalig veel profit maken. We gingen zelfs naar the battlefield, want uiteraard had niemand van ons dat jaar eraan gedacht om een wapen mee te nemen.

Ah, Chairmain, we zullen de bylaws respecteren. The storefront is onderweg. We zullen blijven "Morning" zeggen tegen iedereen die van links komt. We zullen je altijd leuk vinden en graag zien, zelfs zonder court order. En zoals Vollsanger zei: I'll meet you in Walhalla, but you bring the Mead.

♥ Koer

Lieve Erik,

Het lukt me niet om één herinnering te kiezen om te vertellen. Ik wil vertellen over Conquest en hoe jij zorgzaam was en vanaf alles in orde bleek overging op de heerlijkste humor. Maar ik zou ook willen vertellen over Floki en hoe onze vriendschap ontstond uit een groep kinderen die jou pestten. Ik wil vertellen over onze gesprekken tot de zon opkwam, over politiek, liefde en alles daar tussenin.

En ik zou met al die verhalen nog niet halverwege een degelijke beschrijving komen van wie je was en wat je betekende voor de mensen om je heen. Want dat is wat ik eigenlijk wil vertellen. Hoe een impact jij had en steeds zal hebben op mijn en vele anderen hun leven. Ik zou een schets willen maken van elk detail van jouw persoonlijkheid. Maar de waarheid is dat eender wat ik schrijf, tekort zal schieten. Want je was zoveel meer.

Ik zei het eerder al, en hopelijk vaak genoeg rechtstreeks tegen jou, jij was geen held. Je was een mens, met mensenwensen en mensengebreken. Maar niemand denkt terug aan de belangrijkste momenten in hun leven in termen van helden. Je denkt aan mensen die jouw fouten vergaven en die jij kon vergeven om hun fouten. Je denkt terug aan mensen die dingen zeiden die je kwetsten, die dingen deden die je gelukkig maakten en die je bewogen.

En jij was al die dingen vervat in één persoon. Jij was een enorme brok emotie, met een hart zo groot dat nagenoeg iedereen er in paste. Je was tegelijk ook bruto en wel eens te rechtuit. Jij vertaalde op regelmatige basis mensen hun emoties voor mij, wanneer het mij weer eens 'niet logisch' was. En je was koppig. Mijn God, wat was je koppig. Maar ik zou je nooit anders gehad willen hebben.

Jij was jij en jij was belangrijk voor heel wat mensen, en niet in het minst voor mij.

Liefs,

Freya

Mijn favoriete herinnering was dansen met de DZ3 op een Frontier special (de ICC borrel). Kitten had een lichtgevende bril op, een geweldig contrast met een aantal andere kolonisten die in hun allermooiste pak waren gekomen. Het was gewoon gezellig.

Nieske

Dark Portal Party, the morning after. Ik ben zelf niet bij het feest geweest, maar de gevolgen waren de volgende ochtend nog goed merkbaar. Ik zat met een groepje mensen die aan het uitbrakken waren van het feest. Op een zeker punt verschijnt Erik, uitgedost in badjas, zonnebril, cowboyhoed en bijbehorende cowboylaarzen. Met een peuk op de lip en een biertje in de hand vlijt hij zich neer op een kar die in de buurt staat.

Erik ligt languit op de kar, als een van zijn groepsgenoten hem op komt halen voor een spoedvergadering. Hij toont geen enkele intentie om in beweging te komen. Zodoende besluit de groepsgenoot de Kar te nemen en Erik, met Kar en al, naar de vergadering te rijden. Erik laat het rustig gebeuren terwijl hij onder een hoop gelach naar de vergadering werd gereden.

Emma

Nog een verhaal, niet helemaal Larp gerelateerd:

Mijn man en ik zijn afgelopen April getrouwd. Voor onze huwelijksreis besloten we naar Antwerpen te gaan. We waren beiden al meerdere keren uitgenodigd door Erik en zijn vrienden, en dit was een mooie gelegenheid. Onze eerste avond zouden we naar de Geeky Cauldron gaan. Daar hadden we afgesproken met Danny, Joris en Erik. Het werd erg gezellig en laat. Erik was trots op wat hij had neergezet, zowel zijn eigen larp, als de bar waar we zaten. Tegen sluitingstijd kregen we een rondleiding door de bar, en een midnight tour door Antwerpen. Hij stond voor ons klaar mochten we nog af willen spreken tijdens ons verblijf. Onze huwelijksreis zou anders hebben verlopen als we niet hadden afgesproken die avond. We zouden ons nog steeds vermaakt hebben, maar nu hebben we van onze huwelijksreis een echte nerd trip kunnen maken :)

Emma

Het was mijn 1e keer op frontier. Mijn aller eerste sci-fi larp.

Van mijn commandant kreeg ik de opdracht om een team van Penzal te begeleiden op een missie omdat er mogelijk Salita's (ere wapens van mijn volk, de Dugo) op de locatie aanwezig zouden zijn. Ik stapte de shuttle in en daar zat me een groep volk dat ik het beste kon omschrijven als SPACE OUTLAWS (en ik bleek er niet ver naast te zitten). Voor mij zat namelijk de DZ-3. En uiteraard zaten zij niet te wachten op een "Surprise Dugo". Maar goed, orders waren orders dus ik moest mee. Zodra de Shuttle zijn laatste voorbereidingen doorliep gooide een ruige Penzal met een cowboy hoed op, genaamd "Kitten" (Erik dus) zijn muziek aan en AC/DC's Thunderstruck galmde door de ruimte. De Sfeer zat er meteen goed in. Sfeermaken kon hij als de beste. De missie verliep voorspoedig en na de missie bleek ik toch een soort van respect verdiend te hebben bij de DZ-3. Ik vond dat natuurlijk erg leuk (mijn personage was daar op dat moment nog niet zo zeker van).

Later die avond had de DZ-3 een feestje georganiseerd dat ze de Dark Portal Party hadden gedoopt (zie bijlage). Het was een wild feest in de kelders van de leger basis waar we gestationeerd waren. En daar werd ik, "de Surprise Dugo", warm ontvangen. Onder het genot van een hoop drank en een hoop muziek hebben we een geweldige avond gehad. Een van de hoogtepunten van het feest was voor mij dat Kitten ineens uit het niets op mijn rug sprong om mij te bereiden alsof ik zijn paardje was.

Er zijn na mij nog meer Surprise Dugo geweest, waaronder mijn vrouw, maar ik heb sinds dien de Titel: The Original Surprise Dugo gekregen en deze draag ik met trots. Erik en kitten zullen beiden gemist worden en ik weet ook zeker dat we een tribute van het een of ander gaan houden tijdens Frontier.

Robert

From the completely off-the-record and unofficial notes of Sergeant Arius Numitor

Bastion Eos, 2nd of february 240

The Look.

The mission 'Thunderstruck' was running into difficulties, chewing through successive waves of suicide bombers and psychic horrors - but the Legio Venatores CMXCI had strict orders: we were to hold in reserve. It made good strategic sense, and it is not that we're not useful at the Bastion - we are all cross-trained in casevac, medevac, recovery and triage procedures which proved quite handy as shuttle after shuttle started returning with injured combattants. But as the call for reinforcements came in from the notoriously unshakable Animar Subal of the 808th...

We all got the Look.

The Look that said 'Cut us loose. Let us go. This is what we do. Cut us loose'. The Lieutenant kept a tight rein on things, but she had seen it in all of us - she is good like that. The Look even got into Admiral Galerius' eyes - retired or not, a lifetime of service to the Republic is not so easily put aside. A nervous energy started building and it was the retiree that finally broke the tension as he turned to us. "Get Dressed!" he barked, followed by a simple nod from Lt. Sevso. "Yes, Sir!" we replied, as we ran to the barracks. We crammed five minutes worth of prep in two, got into our Venatores gasmask standby kits and crammed into the shuttle with whoever was ready.

SC-01 Louisa, our reliable little Vesta, was wheezing and tired after her twenty-second sortie that day - the interior smelled like cordite and blood which only heightened our sense of urgency. Lieutenant Sevso handed me my spare ammo drums that I did not even remember giving to her, and I saw the Look in her, too. If she could she'd grab one of the spare rifles now and join us on the field. But she had her own duties and slammed closed the hatch. A quick double knock indicated that she'd secured the hangar door and Louisa roared back into the night sky. Only at that point we noticed the pooling blood under the pilot seat - Specialist Juno Valeria had flown multiple sorties with just basic triage after what looked like a through-and-through gunshot to the leg. Nothing to be done about it now, tho. All our pilots were in the fight, on the board or in the medbay - and we'd have to make due.

We came down hard and disembarked in a rapid two-by-two line - as soon as we were out the hatch closed behind us. The landing field was eerily silent as the roar of the VTOL echoed away, but our feet were crunching through shell casings and spent clips - definitely the right place. We fell into our well-trained routine with Victus leading the strike - for all my own seniority it was in this kind of environment where my brother thrived, and we could not afford any fuckups. He ordered a wide advance and moved towards the target structure, where we saw what remained of one of the 808th: young Akizuki had regained his honor by falling in combat. There was little

we could do for him, and we moved on as gunfire picked up on the other side of the structure - we had been spotted.

My own group held the corner while Victus and Cass swept around - a few of the Ecoform soldiers who were pre-occupied by us fell seconds later - they never saw the push from the other side. The last one realized his position and rushed Caelius. We poured fire into him and he detonated just short of Caelius' position, knocking him down. We secured the flank and I got my brother back on his feet. Then the door of the target compound burst open and the team we were here to rescue poured out, being pursued. We gunned the baddies down, and a moment's confusion came over them until Cass simply remarked "Don't worry, loves. Cavalry's here". The relief on some of the faces was telling, but the mission was not over yet - we still had to get back and there was no way we could squeeze all of us into fewer than three shuttle-rides.

We herded them back to the landing field - unsurprisingly they had a lot of wounded and were carrying a salvaged generator. Adrenaline was up, and it took some shouting by Victus and Cass to get them moving into the shuttle - the wounded were casevaced first. Minutes later Louisa returned and the generator plus the rest of the Thunderstruck team followed. And there it was just us, waiting for the last shuttle out. We quickly took stock of the situation. My own team had only expended a few rounds while making the push, and all reported ready to go, spreading in a reinforced half-square formation around the landing field. With us were Marcus, Armond, Maati and Lazar. I was pretty sure about Marcus Wakefield, Corporal Armond Vincere and Baguhan Maati Infor Dannam - the first was a Legion trauma-specialist who had survived in this warzone as long as any of us, the second a career soldier from the Sturnus anti-terrorism taskforce and the third an veteran of the Imperial 808th 'Gubat Bantay'. The unknown factor was Lazar Varnava (Erik), nominally a merc from the Pendzal DZ-3 - but his normal loudmouth swagger was absent. He was scanning the forest's edge with a professional detachment and a loaded weapon. It would have to do.

Then the entire landing field fell quiet as if nature herself was holding her breath - the enemy was coming. Victus quickly instructed all to fall back to the shuttle upon the 'rally' command, and we prepared to defend ourselves. Twice they tried to attack and flank us. Twice they were repulsed. All were calm, collected and composed - holding their quarter and carefully screening those left and right of them from enemy attempts to break into the landing field. I saw some flickers of shield generators taking hits, but otherwise we simply stale-mated the enemy and bought the time we needed. I myself took a hit to my field with some sort of fragmentation round - it broke apart on impact and shrapnel clipped the side of my head - for a moment I was worried how pissed the medical staff would be that I had taken a second headwound today.

"Rally, rally!"

The shuttle touched down almost gracefully, and we fell back in good order, laying down covering fire as we went. A quick headcount confirmed we'd all made it. Kat sat alone in the cockpit - apparently she had convinced Specialist Valeria to seek medical help at one point. But

I was not worried - I was one of the few Aquila that knew of her part as one of the avenging angels of Nadz, flying bomber sorties against the enemy. Cass quickly took the co-pilot station and between the both of them had pretty much the most experienced shuttle crew we could ask for. SC-01 Louisa quickly gained altitude and got us to safety. "You okay back there...!?", came Kat's voice, and we confirmed we were all good to go. "Great, I got some good music for this."

As an old pre-war protest song sounded throughout the shuttle we finally relaxed - Specialist Acilia quickly checked us on wounds but except for minor scrapes and my headwound we were all okay. Smiles were all around, including Maati and Lazar. And something one of our instructors had said during recovery training came to mind: "The Venatores do not make their hard decisions and necessary sacrifices with callous detachment, but neither do they let tears blind them to the greater purpose they pursue."

This is what the ICC was all about. An Imperial officer had requested reinforcements, a Legion mission team had compacted with who-ever was available to exfiltrate them and they were flown being flown out by an Independent pilot. We had done the right thing, and we'd pulled it off. We all felt it, an honest pride-by-association. Finally the Look faded from our eyes.

This is our place. This is our mission. A mission that is shared among all factions - this proved that when push comes to shove Humanity stands together on Eos as one. I don't feel quite so lonely, anymore.

Sander

De eerste keer dat ik met Erik interacteerde, was ik hem midden in de nacht water aan het geven. Dat doe ik altijd zodat hij en alle anderen geen kater zullen hebben van het feesten. #veiligheideerst. Hij was zo onder de indruk dat hij het verhaal jaren later nog vertelden aan anderen, waarbij hij niet naliet te vertellen dat Frontier zijn beste evenement was.

Ik zou graag willen dat onze community iets voor hem had kunnen betekenen. We proberen voor elkaar te zorgen, maar soms zijn er zaken die buiten de controlesfeer van zelfs een community van meer dan 200 mensen ligt.

Je vader was een geliefd man en ik had hem graag gekend in een periode waar hij op zijn best was. Hij heeft de levens van velen beter gemaakt en mocht je boos op hem zijn als je dit leest, weet dan dat hoewel ik het oneens ben met zijn beslissing, ik zijn beslissing op een emotioneel niveau begrijp. Ik hoop dat dat helpt om minder boos te zijn.

Julian de Vries
Voorzitter Eos Dynamic

Je papa was een van mijn beste vrienden. Regelmatig kwam ik bij je oma thuis om wat te kletsen, iets op tv te kijken, muziek te luisteren (we waren toen fan van dezelfde muziek), of om buiten iets te doen. Hij heeft me overtuigd om bij de scouts te komen. Ik was toen 15, hij was al zeker acht jaar een overtuigde scout.

Mijn totem is Emoe. Die heeft hij samen met de leiding gekozen. Voor een deeltje ben ik dus voor altijd Emoe dankzij hem.

Toen we 16 of 17 waren, zijn we samen voor het eerst naar fuiven of feestjes gegaan. Jouw oma en mijn moeder kwamen ons toen 's avonds laat samen met de auto halen. Vaak hadden we liever nog wat langer gebleven...

Maar er zijn nog twee dingen die ik zeker nooit zal vergeten. In het middelbaar heeft hij eens een vriendinnetje van me afgesnoept. Toen je papa het enkele weken later weer uitmaakie, had hij spijt van wat hij had gedaan. Ik zal nooit vergeten wat hij toen heeft gezegd: 'Hoe heb ik dat kunnen doen! Ik heb de vriendin van mijn beste maat gestolen!'

En het tweede en misschien belangrijkste: ik ben al 18 jaar ziek. Dat heeft hij zich altijd heel erg aangetrokken. Dat zei hij niet, maar ik voelde het wel. Emoe zal Dingo missen.

Aan jou geef ik de allerstevigste schouderklop
veel stekte;

Bert (papa van Jasper en Lotte, zoon van Monique)

Lieve Erik,

Ik hoop vurig dat je niet
alleen zult zijn
aan de andere kant
dat je rust zult vinden

Het verhaal van je leven
leeft verder in onze herinneringen
en op een warm plekje binnen in
ons hart

Niets zal ooit nog hetzelfde zijn
Als de liefde niet bestond...

Monique

Engeland

Scouts

Hogechie

St. Norbertus

Texland

Oelegem

Antwerpen

...

Hey Erik,

ik ken je niet, maar ik wil toch graag deze brief
aan jou richten. Het laatste dat ik weet
van Erik is dat ik hij was op het trouwfeest
van je mama & papa, en dat is al een hele
tijd geleden he. Wat was hij toen trots en verliefd.
Maar het is nog vele jaren daarvoor dat hij en
tijdje twee handen op één buik waren. Wij kwamen
bij elkaar te zitten in het 4de middelbaar op
het Sint-Norbertus Instituut. Het duurde niet
lang voor we naar elkaar toe trokken. Onze gezamenlijke
voorliefde voor absurde humor, muziek en eigenlijk
alles wat vernieuwde was met en rebels karakter, leidde
tot dagen en later ook vele nachten van uitbundig
plezier. Ik kan me uit die periode geen avonddag
herinneren waarop ik niet de slappe lach hadde,
De momenten wanneer Erik ook doordraaide van zijn
steel viel van het lachen, staan op mijn hetvries gebrand.
Cursussen werden volgekeerd door Erik, ik gaf de voorkeur
en hij maakte het af of omgekeerd. Onze schoolresultaten
bleken niet bestand tegen zoveel humor, maar toch
pukkelden we naar het vijfde.
Ik volgde Erik ook naar de scouts en zo schreef we
en nog Avinnere geschiedenis samen.

Op school gingen op ons zelfde etan leiden en
haalden al het ongemak uit het wek naar hielden.
Dat ~~klein~~ ^{klein} ons ~~veel~~ ^{veel} gebach op, maar ook
heel veel straf studies. Zo zaten we dus elke
woensdagmiddag in de straf studie. Dat kon ons
heleneat niets schelen want dan gingen we gewoon
even op ~~café~~ ^{café} en daarna nog een beetje gezellig
samen in de straf studie.

Om sommige taken op school toch nog tot een goed
einde te brengen, herinner ik me vele nachten
naast elkaar achter een computer, meestal die ik
bij Erik thuis want die was voor die tijd
state-of-the-art.

Vele nachten heb ik ook geslagen op de sofa bij Erik
thuis omdat we telkens opkwamen dachten dat we
na een avond op ~~café~~ ^{café} nog wel een film konden kijken
uitkijken. Ik heb in die periode van heel veel films het
eerste half van gezien.

We hadden eindeloze gesprekken over muziek, film, over de
wereld groot of klein, maar eigenlijk heel klein, zeer
persoonlijk. Ik weet dat we misschien al wel een jaar
bevroend waren voor ik hem gevraagd had wat er met
zijn papa was gebeurd. Hij vertelde erover en het
was duidelijk dat dat een heel grote rol speelde in zijn

leven. Zijn papa was een heilige voor hem. Al was
ik er vaak opriems over praten, is het er nooit
meer van gekomen.

Als ik terugdenk aan onze scoutstijd, moet ik steeds
terugdenken aan de ochtenden op kamp. Het iconische
beeld van Erik op zijn blote voeten in het gras, met
van of geen van, een zonnebril op, uitkijkend aan
de beide met grote mok koffie in zijn hand.

Als je hem op zo'n moment iets vroeg of je van hem
wilde praten met een tak of zo, was zijn enige
antwoord een rook gegron. Heerlijk was dat.
Zijn rood aan ochtendkoffie was zo groot dat he
een keer de koffie op bleef te zijn, color hadden van
gemaakt. Het bleef geen bevestigend experiment.

Hij was een scout in hart en nieren. Hij droeg de idealen
en de tradities het recht mee en hij was die dan ook
maar ook graag meegien aan alle kinderen ~~en~~ zijn hoede.

Ik kan nog een hele tijd doorgaan met herinneringen
ophalen, maar als je nog dingen wilt weten over die tijd,
weet je het wel te vinden. Ik heb hier en daar nog wel
wat dingen liggen die we samen gemaakt hebben, ik beloof
je dat ik hier zal reggeven en dat het voor jou is,
als je het wilt hebben.

Erik schreef vroeger alles met de hand, dat was persoonlijk, wad hij. In dat kerkeboekje, toff hand schrift van hem. Daarna was ik deze brief ook graag met de hand schrijven.

Hij was zo'n vriend die voor je door het vuur ging en die kan je naar een paar keer tegen u je leven, als je geluk hebt.

Er waren voor Erik geen heilige knippen als het op humor aankam. Humor moest en bleef je doen. Ik kan dan ook graag een absurde grap over Erik maken, maar dat lukt echt niet. Als het jou lukt, kan hij dat geweldige gevoel hebben.

Ik wens je veel sterkte, warmte, plezier en vooral een fantastisch leven.

Freek Stoffels / Ondervormende Ponder

ERIK

Oudjaar 2016

Het zal ons altijd blijven hoe jij plots als echte quizmaster een ongelofelijke toffe quiz ineen stak om de avond te vullen tot we elkaar een "Gelukkig Nieuwjaar!" konden wensen.

Je kennis over films en daarbij in het bijzonder je passie over James-Bond-Films zal ons eeuwig aan jou doen herinneren.

Maar wat ons zeker zal blijven is het feit dat je alle namen van de My-Little-Pony's van buiten wist af te rammelen. ;-)

Zoaleg!!

Veerle, Dave, Nolwenn en Raven Bastijns – Adriaensen

***Moge dit gedichtje van Toon Hermans
troost brengen aan Elise, mama Anne
en alle geliefden van Erik***

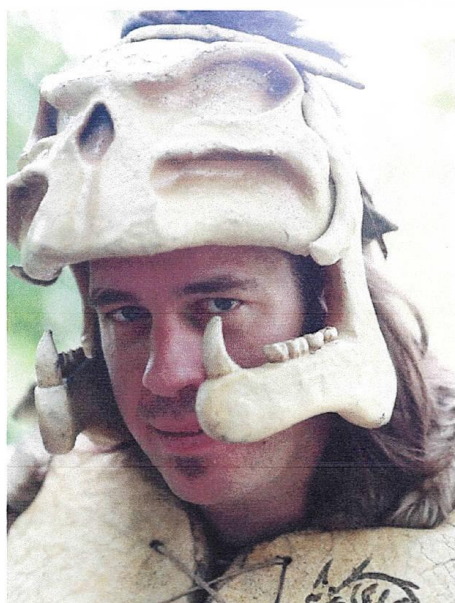
**de bomen komen uit de grond
en uit hun stam de twijgen
en ied'reen vindt het heel gewoon
dat zij weer bladeren krijgen
we zien ze vallen op de grond
en dan opnieuw weer groeien
zo heeft de aarde ons geleerd
dat ál wat sterft zal bloeien**

vanwege Hugo Van Dienderen en
Jeannine Weyers
Antwerpen, 6 juli 2019

FLOKI

'FLOOKSAUS'

Je lach, je knuffels, je enthousiasme, je gekke stoten, je talent om van elke rol iets speciaals te maken, je warmte, je vriendschap, je "eigen-ik-zijn", je... alles.

We zullen je nooit vergeten, Erik, voor altijd in ons hart.

Zaterdag, 6 juli 2018

Voor Elise,

Ik ben Kris, de buurvrouw van jouw oma, Anne.

Voor mij, Elise, ben je altijd één van de vele, lieve kleinkinderen van Anne geweest. Ik zag je al wel eens passeren op een zondag. Maar nooit gedacht dat ik je nog ooit een brief zou schrijven.

Ik was erbij, Elise, die fatale zondagnacht. Geen klopte jouw oma binnen op ons raam en we hoorden meteen dat het ericus was.

Jouw oma heeft veel gezegd die nacht, maar jouw naam, Elise, viel het vaakst. "Wat met ons Elise?" "Och Anne, ons Elise!"

Soms doen mensen donkere dingen. Jouw papa heeft iets heel donks gedaan. Maar hij deed dat niet omdat hij niet genoeg van jou en jouw mama hield. Hij hield niet te veel van jullie.

"It feels like there's oceans between you and me
once again.
We hide our emotions under the surface and
tryin' to pretend."
(Seafret - Oceans)

Zorg goed voor jezelf, Elise, je mama en je oma.
Jullie hebben elkaar nodig. En wees - in al je kwetsbaarheid
net zo onoverwinnelijk als het meisje in de videoclip
van Seafret (Oceans).

Lieve xxx Kris

QUEESTE

Ach wat ik ook
op deze tocht
ten grave zocht
was wind en rook,

en misschien is
wel nooit geweest
wat ik het meest
van alles mis;

maar vroeg of laat
vind ik het land
dat elk verstand
te boven gaat,

waar ik volmaakt
opnieuw ontmoet
wie ik voorgoed
was kwijtgeraakt.

(Jean Pierre Rawie)

Het verleden kent Kong. Die
zoekende, oprechte Erik, die
zijn pad knuste op school.

Johan en Kris, lessen en discussies.

Ann, ondercontacten en verga-
deringen. Het verdriet bij het

keergaan van Carl. zo onrecht-
vaardig vroeg. De stille

strijd om voort te leven.

En nu dat onbarmhartige
heden. Weer onrechtvaardig

vroeg. Het kan niet dat een
moeder haar kind moet begraven.

vaders en moeders moeten samen
oud vaders en hun kinderen en
kleinkinderen van spelen, broers
moeten samen blijven en herin-
neringen koesteren.

Over troost en vertel te spelen durf
ik haast niet. Het is zo makkelijk voor wie niet
met de pijn moet vechten. Erik, geloof ik,
rust in vrede. Ondanks alles wens ik dat
jullie eens iets van die vrede zullen vinden.

Narc

LABYRINTH

Where everything seems possible and nothing is what it seems.

Beste Erik,

Toen ik je vroeg om tijdens Ankoria 8 een Goblin koning neer te zetten gebaseerd op Jareth, het personage gespeeld door David Bowie in Labyrinth, toen kwam je op deze manier het spelkot uit.

Vervolgd kroop je in de gebinten van het Pexhof en bezorgde de kinderen een onvergetelijke scene. Ik heb veel mooie momenten met je mogen beleven, maar deze was onvergetelijk voor mij.

Bedankt voor alles,

-Jan-

Beste familie

⑦

Ik heb Erik leren kennen vanaf jonge leeftijd, in eerste instantie door verhalen van zijn mama, mijn vroegere collega.

Hoe moeilijk was het toch voor Erik om te leren, te studeren.

Hij was zeker verstandig genoeg maar die toetsen en examens, moesten die echt?

Genieten van 't leven was veel belangrijker!

Afen toe heb ik Erik ook ontmoet, zijn haren wat in de war, precies nog een beetje moe van een lange leuke gisteren een dag waarvan hij met volle teugen had genoten.

Ik zie Erik als een goedgehumordeerde en rechtvaardige past die altijd klaar stond voor anderen en die volgens mij het leven zeker aankon op zijn manier.

Erik was iemand bij wie je je onmiddellijk op je gemak voelde en waarbij je uw woorden niet moest wikken en wegen.

Ik zag Erik voor het laatst toen hij pas was gaan samenwonen met zijn geliefde in hun huisje. Het begin van een nieuwe fase in zijn leven.

Bij het verlies van een geliefde, wil men maar al te graag terugkijken naar het verleden, omdat men dan teruggaat naar het mooie, het warme.

De kunst is dat mooie en warme ook te blijven voelen op vandaag en morgen, zonder dat het overstaat in gemis en verdriet.

Ik ben ervan overtuigd dat familie, vrienden en collega's hierbij kunnen helpen, zodat we Erik in ons hart en gedachten kunnen bewaren.

Ik wens jullie van harte veel sterkte en steun aan elkaar!

Denise Van de Ryck.

Lieve Erik,

Één van mijn eerste herinneringen aan jou speelt zich af in jouw (en mijn) jonge jaren. Ik was op stap met mijn goeie vriendin, jouw mama.

Of we je even konden komen oppikken op een fuif.

Daar zat je, samen met een vriend op mijn achterbank. Jullie hadden net ontdekt hoe een meisjeshart te veroveren en waren met volle overtuiging jullie nieuwe inzichten met elkaar aan het delen. Gniffelend en vertederd aanhoorde ik jullie net verworven wijsheid. De wereld lag nog zo open, alles bleek nog mogelijk.

In je verdere jaren bleef je voor mij die onbevangen, speelse jongen.
Een ontdekkingsreiziger, een ruimtevaarder, een speelse scout.
Anne noemde je vaak een Peter Pan en zo percipieerde ik je ook.

En nu... wat een schok, wat een onwezenlijke realiteit en wat een verdriet.
De wereld, je leven,... het bleek geen speelterrein meer te zijn.
Kwetsbaarheid maakt een mens mooi, maar helaas, de pijn die het leven en de liefde met zich kan meebrengen bleek voor jou ondraaglijk.

Mijn hart gaat uit naar jou en de mensen die zoveel van je houden en het nu zonder jou moeten stellen.
Ik wens jullie alle kracht en liefde toe.

Sabine
04 juli 2019

Herinneringen Erik... Goh, dat zijn er wel wat.

En weet je, ik ga de tijdmachine even zetten op een dikke 30 tot 37 jaar geleden. Ja, dat wordt graven in het getuigen en sommige dingen zie ik voor me er alsof het gisteren gebeurde. Sommige dingen zijn vaag en in flarden. We groeiden in dezelfde wijk op, op 't Zuid. Kleuterschool, lagere school. En 'de 16', onze oude scoutsgroep. Jaren groeiden we samen op. De ene keer botste dat wel eens, een andere keer maakten we veel plezier. Dat begon al in de kleuterschool en diens speelplaats, achter onze heek, in de hertsdeinstraat.

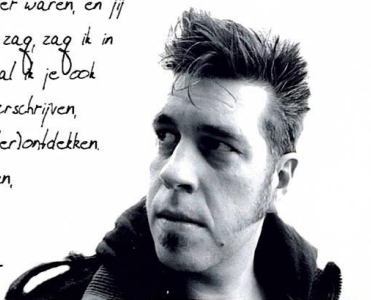
Er waren enkele dingen die me ogenblikkelijk opvielen en bij zijn gebleven, zelfs op deze leeftijd. Jij was een enorm creatieve duizendpoot. Alles waar je met een balpen, stiftpen of potlood op kon trabbelen, was onveilig voor het teken talent van je. Dat kon een blad papier zijn, maar even goed je eigen gips die vol getekend werd. Je maakte zelfs je eigen cartoons en strips. Ventjes en karikaturen tekenen kon je als de beste in je geheel eigen stijl, daar was ik altijd beetje jaloez op.

Elk vertleedmoment, playbackshow en ga zo maar door, zat je diep in je rol en ging je niet uit dat karakter. Verhalen en scenario's op deze jeugdige leeftijd, rolden uit je hoofd alsof het niks was, geen idee hoe je dat zo voor mekaar kreeg, dat bewonderde ik altijd zo. Ik herinner me bijvoorbeeld nog dat jij een goocheldoos had. Je goochelde balletjes weg, alsof je de meest voltooide goochelaar was als je je show startte. Het verbaasde me dan ook niks dat je zoveel jaren later helemaal in de ban was van LARP en ik keek steeds uit naar die foto's en verhalen hiervan.

Ik weet nog hoe we plots het idee hadden - tijdens een scoutskamp - om in ontruïd, maar vooral een zee van brandnetels die groter waren dan wij zelf - we waren maar z'n jaar of 8 à 9 - om daar een heel doolhof in te maken, om zo een eigen verborgen kamp te maken. We stonden vol met jeuk en uitslag van al die brandnetels, jij gigantisch veel last van je hooikoorts, maar dat doolhof en kamp kwamen er. Niemand anders mocht er in, tenzij je wist hoe je door het doolhof kon geraken. Ook al kon elke leider er zo over kijken en de weg vinden en kon je eigenlijk het hoofdkwartier bereiken, door langs de andere kant te lopen. Maar nee, wij met z'n allen in rol blijven en het terrein kamp verdedigen. Eigenlijk opnieuw LARP, avant la lettre, nu ik er zo op terugkijk na al die jaren. Als ik hier terug aan denk, verschijnt spontaan weer de glimlach op mijn gezicht.

Weet je wat ik gek vind? Na al die jaren, dat we al lang véél groter en ouder waren, en jij een boom van een vent onderbussen was. Altijd als ik aan je dacht, of je zelfs zag, zag ik in gedachten ons terug zoals in die zalige en relatief zorgeloze jeugdige tijd. Zo zal ik je vaak altijd in gedachten hebben. En ik ben zeker dat ik nog veel meer zou kunnen neerschrijven, dat er nog veel meer herinneringen terug komen en dat ik nog wel dingen zal (her)ontdekken. Nu zou ik vooral de érg oude doos nog eens open trekken Erik, ik zal je missen, maar ooit komen we elkaar terug tegen.

Je jeugdvriend, Geert Vackier

Veel dank aan oud-leider Guy Stieners voor het opdienen van enkele parels van foto's van 1987 zodat ik deze collage kon maken.

Anekdote

We gingen samen naar Conquest rijden. Conquest, het hoogdom van LARP op Aarde. Jij vroeg óp het laatste moment, twee dagen voor het event op je typisch nonchalante manier of ik nog plaats had and that was that. De afstand Antwerpen – Itzehoe is 5 uur bollen en je hebt op die tijd ongeveer 5 seconden gezweven. Hoewel we al enkele jaren intens samenwerkten als crew op Saga was het een uitstekende manier om eens een andere kant van jezelf te zien.

Je had het over Haven, je eigen nieuwe event dat er binnenkort aan zat te komen. Je vertelde het niet gewoon, je ademde de wereld en de setting uit. Ik zag hoe je als een soort regisseur meteen scènes voor je zag komen toen ik enkele zaken suggereerde en inderdaad de klassieker 'Zoaleg, Hoe groaf zou dat zijn ?!' waren niet van de lucht.' Ik herinner me dat je jezelf volledig verloor in de fantasie, in de wereld die je zelf aan het scheppen was, niet als een soort vlucht maar een oprecht diepe liefde toonde voor de wilde creatie die larp met zich meebrengt. Alhoewel Haven vlot > 10 verschillende volkeren telt wist je bij ieder de perfecte toon aan te slagen en de setting weer te geven. Je vertelde ook over je nieuwe rol als Chairman van the Company. Een nieuwe organisatie die je op Mythodea wilde neerzetten. Het idee: een fair game handelsorganisatie, gespecialiseerd in het 'dealmaken' leek me naïef maar toen ik zag hoe je de verschillende leden uit je groep voorstelde en met welke zwier je de Company al snel aanzien gaf binnen het handelsverhaal op Mythodea kon ik alleen maar bewondering tonen.

Waarom deze anekdote over een verder niets betekenende roadtrip ? Omdat het toen mij daagde dat je een regisseur van dromen was, een free spirit voor wie het wereldlijke eerder hinderlijk overkwam en voor wie het moment, de anticipatie tot dat moment en het creëren van een eigenwerkelijkheid het hoogste goed was. En ik kon mezelf daar ook in terugvinden. Bij jou Erik had ik nooit de indruk dat er een dubbel spel was, je was een eerlijk persoon die in de outgame wereld een hekel had aan leugens en politiek gekonkelfoes. Dat stond immers het feeërieke, het dromerige in de weg. Je hield van het theatrale en wou andere meenemen op die reis, die expeditie naar het onbekende met op het einde een kampvuur waar gezelligheid en kameraderie troef was.

Nu heb je ons abrupt verlaten Erik. Vele vragen rijdsen op bij iedereen die je kende. Je licht dat eens zo fel brandde is zoek geraakt, ergens in een scene, langs een donkere weg waar je maar niet uit raakte. Erik, er stond een legioen van mensen klaar om een luisterend oor te bieden maar de weg waar je op dwaalde lag te ver af. Een Nazgul kwam op je pad en je kon niet meer schuilen...

Ik zal je missen, je was als lijm die een gemeenschap van dromers een stuk samen hield. Je vertegenwoordigde met je nonchalance (hoe je een sigaret kon balanceren... Keith Richards is nog steeds jaloers) een je-ne-sais-quoi waar iedereen zich meteen op zn gemak voelde. Water is nat, sneeuw is wit en op een larp komt Erik je in een hoodie tegemoet met een safke om te vragen hoe het met je gaat.

Ik zal nog vaak aan je denken maat. Je hebt mij véél meer geholpen tijdens de eerste jaren van Saga dan je kon vermoeden. Het Stad is een grote klep kwijt. Jouw stad waar je zo van hield. Ik zie de Cauldron voor mij en bedenk dat je altijd zal blijven verder zweven on onze gedachten. Die lach Erik, die koester ik als een juweel.

Vaarwel gij opperste beste Mens.

Aan eenieder die dit leest.

Ter nagedachtenis aan Erik D'Aes, iemand die ik met trots mijn vriend noem.

Er zijn veel momenten in de afgelopen 15 jaar, waar ik iets over Erik kan vertellen. Maar onze hobby, LARP, bracht ons samen en daarom besluit ik me hierop te focussen. Naast LARP kwam Erik zo af en toe bij ons thuis. Voor een verjaardag, een spelavond of een ander feestje. Erik was altijd een meerwaarde, waar hij ook kwam. Zijn typische uitspraken ('Zoalig', 'Mateke' of 'da zal wel zijn!') en vooral zijn lach zijn memorabel. Onze hobby heeft ons samen gebracht en niet alleen mij, letterlijk 100-en anderen zagen hem misschien wel even graag als ik dat deed.

Ik doe al lang aan LARP, al ruim 21 jaar op het moment dat ik dit schrijf. Ik kan me moeilijk herinneren wanneer en hoe Erik is begonnen. Op een dag was hij er gewoon en hij was direct verankert in ons wereldje. Hij was een welgeziene gast op elk evenement. Zijn personages waren stuk voor stuk gekend en anderen sommen met gemak de rollen op die hij speelde, al was het maar eenmalig.

Erik was een verdomd goede rollenspeler. Hij kon zich volledig geven, ook al hadden al zijn personages een kleine drang om zich te bewijzen en kon hij moeilijk tegen zijn verlies, maar zo heeft elke speler wel zijn herkenningspunten. Zijn gezichtsuitdrukkingen, persoonlijkheidstrekken en eigenheid van elk personage waren uniek. Elk personage een eigen identiteit... een stukje van 'echte' Erik zijn ziel.

Daarna begon hij ook zelf te organiseren; het evenement Haven. Het was direct een succes en evenement na evenement stampste hij met zijn team uit de grond. Het verbaasde me hoe makkelijk hij mensen kon engageren en samen brengen, een sociale duizendpoot. En zo werd hij een van de steunpilaren van de LARP gemeenschap in Vlaanderen. Hij was zoveel meer dan gewoon een deelnemer. Hij bracht mensen samen, regelde, creëerde, organiseerde, speelde en bracht een positieve impuls waar hij ook kwam. En nu is deze pilaar onder onze fundering weggeslagen en staan wij, als LARPers in Vlaanderen, te wankelen om met vele handen zijn gemis op te vangen. Het bewees maar weer eens hoezeer hij geliefd was en dat de indruk die hij achter liet, groots was.

De afgelopen 1,5 week spoken al mijn herinneringen over hem door mijn hoofd en ik probeer ze angstvallig te verankeren in mijn gedachten opdat ik hem nooit zal vergeten, tot het ook mijn beurt is te vertrekken. Ondanks dat we vaak samen op een evenement aanwezig waren, speelden we niet vaak samen. We speelden graag tegen of naast elkaar. Beiden nogal een krachtige persoonlijkheid denk ik. We staan dan ook niet vaak op een foto samen. Zelfs tussen mijn trouwfoto's vind ik enkel een schouder of een rug van hem terug. Maar een moment wil ik er wel uit pikken, daar staan we toevallig wel samen op foto. Ik kwam toe op een startende kroniek van een politiek rollenspel in Antwerpen en hoorde zijn stem maar zag hem niet, tot hij plots breed lachend op me af kwam lopen en me zoals altijd een dikke knuffel en kus gaf. Hij had zijn haar getoupeerd, een geruite broek aan, bril op, piercings en een PLO sjaal rond zijn nek... hij zag er niet uit. Ik heb samen met hem wel een minuut staan lachen om zijn kostuum, hij was zo veranderd dat ik hem eerst niet had herkend. Samen lachten we... we rookten

daarna een sigaret en begonnen er aan. Onze rollen die we nog enige tijd daarna tegen en naast elkaar gespeeld hebben. Met deze personages hebben we oorlog gehad en hebben we samen geplot en gestreden, zoals het hoort. En achteraf? Dan altijd weer samen lachen en herinneringen ophalen.

Erik, ik zal je lach, je spel, je *alles* met pijn in het hart missen, zonder jou is het niet meer hetzelfde. Ik mis je, vaarwel mijn vriend. Als er iemand ooit behoefte heeft om herinneringen over Erik op te halen, zoek me, voel je nooit lastig om me te contacteren. Martijn Kruining.

Van Esmeé

Voor Elise

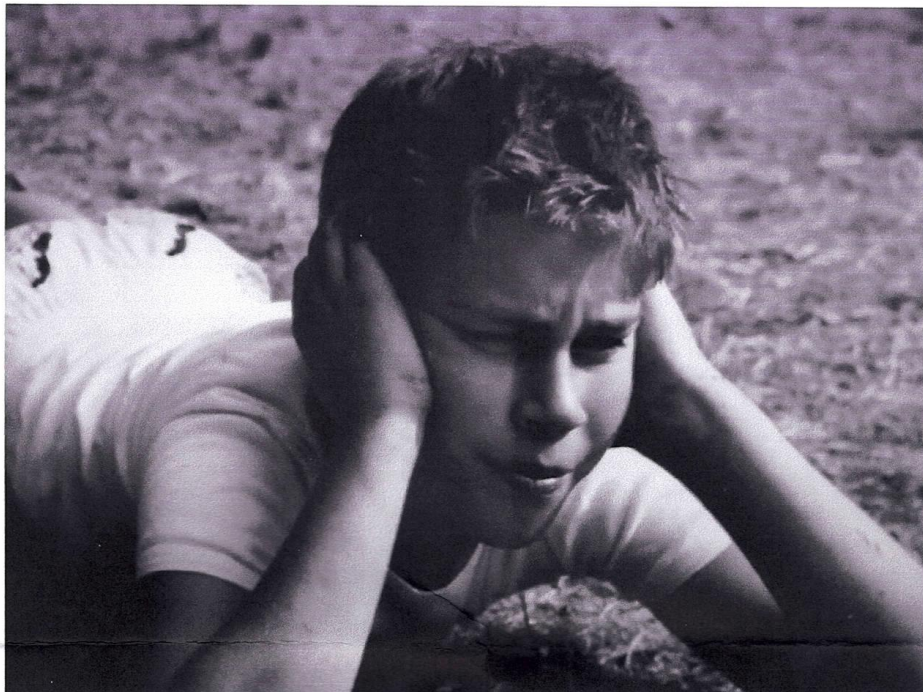
Je zal nooit alleen zijn,
en als je je alleen voelt,
moet je gewoon naar iemand vragen,
en die zal er voor je zijn.

6/7/19,

A dear friend has gone away. He chose to leave it all behind. I hope he'll accept to be embraced by the brightest light up there, somewhere behind milky ways and clusters of stars, across the borders of time and matter, to feel the greatest love of all. Like the love, similar to that one, he regretfully failed to experience these last days, as it was expressed by his family and friends. How strong and suffocating grief, a broken heart, sorrow must be, the way it blocks out light, friendship, the love and warmest care of family, hope for better times, perspective. He was someone who embraced life, laughed out loud, showed empathy and kindness, spoke of equality and tolerance with whole of his heart and proved to be a friend to those in need numerous times. He was a tall, strong man with an admirable amount of imagination. I'll miss hugging him, hearing him laugh hard, watching him drink and smoke, discussing life, love, philosophy and politics. Somewhere, somehow he sadly got off track and lost sight of the affection and sympathy surrounding him. Love and eternal peace to you, dear friend, and comfort and warm care to those who are left behind.

Michael

6 juli 2019,

Er zijn verschillende fijne momenten, Erik, die ik me met jou herinner, in een lawaaierig, broeierig café, dansend en lachend op een goeie fuif, bij vrienden thuis om gewoon gezellig samen te zitten en elkaar met gezelschapsspelletjes uit te dagen of te mekaar te jennen. Ik koester je bulderlach en je hartelijkheid, je overtuigingskracht, je sympathieke, soms kwetsbare blik, je hoge knuffelgehalte, als een geweldige teddybeer, je minzaamheid, je streven naar rechtvaardigheid en verzoening.

En ik dacht de voorbije dagen vaak terug aan die kleine welp, Erik, waarvan ik leider was. Toen al blonk je van enthoesiasme, engagement, spelplezier, inzet en deugnieterij. Een grenzeloze fantasie, zachte, bruine ogen, doordrongen van een echte, oprechte scoutsmentaliteit en een bescheiden zangtalent. Ik wens je een geweldige rustplek toe, Erik, ergens voorbij melkwegen en sluiers van sterren, waar je vertrouwen hervindt in de liefde-in-al-haar-vormen, jouw prachtige energie versmelt met een allesverheerlijkend licht. Je zal er welkom geheten worden en je omarmd voelen. Tot weerziens, makker!

Michael

(Ooit je leider bij de welpen, later je kameraad en vriend)

Erik, altijd even vriendelijk als je uw
cigarette stond te roken en ik voorbij fietste.
Ook als ik je aan bluetraahood Musica zag,
als trotse papa van je knappe dochter Elsie,
die samen met Magritte in de klas zat
voor altijd in ons hart.

Onze Erik

*Wij hebben hem weten groeien in de buik
Van jouw mammië.
Waarna hij op de wereld is gekomen.
Aangename momenten hebben we ook beleefd
Als jij kwam spelen met onze zonen
Jouw geliefkoosde speelgoed was steeds
De action man
Tezamen met zijn broers en onze kinderen
Zijn we ook eens naar Fantasialand geweest
En hebben er een heerlijke dag beleefd
Daarom deze huldeblijk aan jouw persoon
Erik we woonden in elkaars geburen
En hebben we je dikwijls zien staan aan je
Deurtje genietend van een sigaretje.
We vroegen dan hoe het smaakte het sigaretje
Waar hij steeds om moest glimlachen
We zullen je missen maar als we jouw deurtje
Voorbijgaan zullen we je zien staan en herinneren
Erik bedankt dat we je hebben moge kennen
Als een levenslustige jongen steeds goed gemutst
Maar weet dat je steeds in onze gedachten zal
Zijn daar zijn we te innig mee verbonden*

De familie Steenbeke

Terwijl jij

Terwijl jij dood bent
gaat het leven door ...
men zegt wel dat "het went"
ik vind het niet het goede woord ervoor ...

Want ach je hele leven
en je naam zijn nooit te wissen
ik zal je altijd elke dag
verwachten en toch missen ...

Daarom vraag ik onhoorbaar zacht
of jij me toch wilt geven
een teken, bijna niet te zien
dat je nog bent na dit leven

gedicht van Jan Coghe uit het boek
"Een Leven Lang Liefde"

Lieve Elise

op de klok van de eeuwigheid
leeftde je Papa slechts één seconde
lang genoeg om hem nooit te vergeten
Mon

Wij kennen je papa als een kleine degeniet
die opgroeide tot een toffe man, die altijd
lief maakte voor een praatje of gewoon
goeiedag zei

Veel stiekke

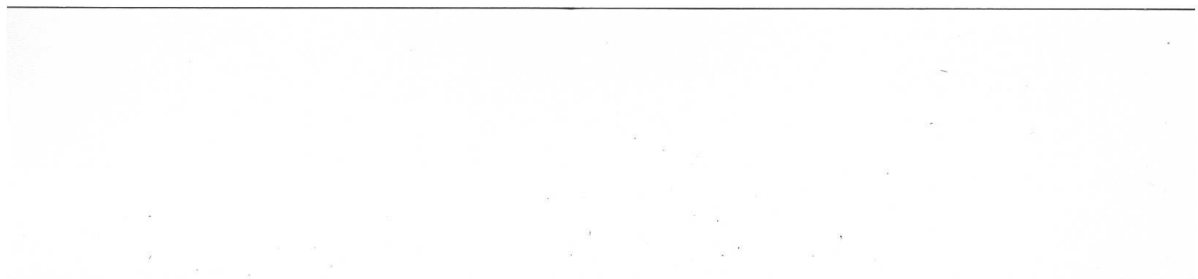
Mon & Wiske

Bedankt voor alle liefde,
elke glimlach, de vriendschap,
de gastvrijheid;
Bedankt voor alles.
Ved sterkte... Sara_x.

wij leven intuss
mee met uw diepe
verdriet, waar geen
woorden voor zijn
Sara
Marjke & Guy
Peeters-Serenia

geen Van Mieghem
twerpen, 1875-1930
Leyssstraat by nightfall, private collection

Hey Erik,

Ik kende je nog niet zo lang. Nog geen drie jaar. Maar in die korte tijd heb ik je toch een beetje leren kennen. Net zoals de rest van je familie, liet je me direct welkom voelen in die, voor mij, grote familie. Ik merkte al snel dat we wel wat *common ground* hadden. Iets dat bij sommige gezelschapsspellen wel van pas kwam, bv. wanneer jouw tip “Dobby” voor mij voldoende was om te weten naar welke film je verwees en jij aan de hint “Toby” genoeg had om te weten dat het over Labyrinth ging.

Na enkele familie-etentjes en *board game* avonden, gingen we twee zomers geleden al ineens samen op reis. Heel last minute gepland en dan bedoel ik écht heel last minute. Het idee ontstond op een avond en een half uur later was alles beklonken. De volgende dag om 6u vertrokken jij, Kris en ik samen met al onze kinderen op pretpark-trip. Drie dagen, drie tenten en evenveel pretparken. Een top-reis met een hoogtepunt, letterlijk dan, van de SilverStar-rollercoaster waar je me mee in nam, omdat je vond dat ik die toch zeker moest gedaan hebben. Een drop van 67m aan 130 km/uur: voor mij een ontdekking hoe hoog 70 meter is, en voor jou een ontdekking hoe hard ik kan gillen (dat heb ik nadien nog een paar keer mogen horen). Maar het heeft je toch niet té hard afgeschrikt want een paar maanden later heb je mee al mijn spullen verhuisd van het ene appartement naar het volgende. En je leerde me het coolste cafe van Antwerpen kennen: The Geeky Cauldron. Het enige cafe waar je je in space waant en tien stappen verder een pul bier kan drinken in een herberg waar je verwacht Frodo, Harry of Tyrion tegen het lijf te lopen. Met een aanstekelijk enthousiasme en trots toonde je al de verwijzingen naar sci-fi en fantasy films die jullie er hadden in gestoken en die ik nog niet gevonden had.

We gaan je allemaal heel erg missen, maar ik wil toch zeggen hoe fijn ik het vind dat ik je heb mogen leren kennen. Ik zal elke keer aan je denken als ik naar de groene muur in onze slaapkamer kijk, die jij mee geschilderd hebt en een grave kleur vond. En wees gerust, als Joran en Linus de trui met de tekst “Wake Me Up When School Is Over” ontgroeid zijn, mag jij ze hebben, zoals je gevraagd had. Ze zal in gedachte voor jou blijven, zoals beloofd...

Saskia

Op het traditioneel Kerstfeest van de familie D'Aes in Wilrijk, vergastte Erik ons als jonge knaap op een imitatie van het succesnummer van Dorus – De 2 motten.
Compleet met stofjas en overige attributen, geweldig !
Spijtig genoeg bestaan er geen beelden van, maar de gelijkenis was treffend.

Nadien mocht ook de grote Kerstmisquiz niet ontbreken, die hij zelf samenstelde (met hulp) om het Kerstfeest extra gezellig te maken.
Na het uitpakken van de Kerstgeschenken was hij dan weer van de partij om in de hoop cadeaupapier te duiken die zich onder de Kerstboom had opgestapeld.

Ook het voorlezen van de Nieuwjaarsbrief bij zijn doopmeter Tante Maggy en Nonkel Gustaaf was voor hem een hoogtepunt in zijn jonge leven.

Met veel liefs

Tante Maggy, Nonkel Gustaaf, Marita en Luc

Bobonne* en Bompa* Bonnemaman* en Bonpapa*

Marc D'Aes* en Mia Poppe

Tante Titinne* en nonkel Henri

Tante Maggy en nonkel Gustaaf

Carl D'Aes* en Anne Poppe

Gerulf Poppe* en Ria Loveniers

Michele D'Aes, Mama van Wannes, Nele, Kobe,

Anne D'Aes, Mama van Nicky, Nick, Robin

Jemme D'Aes*, Papa van Hanne, Laure, Maaïke

Christine D'Aes, Mama van Veronique

Mama van Koen, Wouter

Mama van Luc

Johan D'Aes: Papa van Charlotte, Pieter

Kris D'Aes: Papa van Evelien, Sara

Papa Erik D'Aes en Mama Sofie: ELISE

Jan Poppe, Papa van Mathieu, Margeaux

Katleen Poppe, Mama van

Erik,
Den Dingo,

Ik begrijp je niet, ik wil het ook niet begrijpen en moet het ook niet begrijpen.
Het is jouw wil en jouw recht, ook al ga ik er niet mee akkoord, ik respecteer je keuze.

Als ik aan jou denk, dan hoor ik een soundtrack-van-het-leven, onze belevenissen als jonge (en iets oudere) scoutsleiders, twintigers die het leven ontdekten.
Ons leven was toen één-en-al plezier: scoutsvergaderingen/weekends/kampen, pintjes in de scoutsbar, nachtjes in de "Moeze", trips naar Londen en in het bijzonder naar The Church (London's expat house of sin...).

We hadden ook een zelfde interesse in muziek, ik heb je enkele keren meegenomen op DJ-trips. Jij hebt voor mij ongelooflijk creatieve en inventieve CD-hoesjes ontworpen voor mijn soundtracks.
Op zaterdagavonden was je toen ook steevast een vaste klant in Den Aalmoezenier als ik van dienst was als DJ.

Je was in feite niet zo'n danser, maar ik wist wel hoe ik je op de dansvloer kreeg. Daarom, om uw soundtrack-van-het-leven "levendig" te houden, heb ik voor jou nog eens een **Best-Of-Erik's-Dancing-Feet** samengesteld:

- [01 The Cure – Just like heaven](#)
- [02 Violent Femmes – Blister in the sun](#)
- [03 Red Zebra – I can't live in a living room](#)
- [04 The Cramps – Human fly](#)
- [05 Live – The dolphin's cry](#)
- [06 R.E.M. – What's the frequency, Kenneth?](#)
- [07 Reef – Place your hands](#)
- [08 The Scene – Iedereen is van de wereld](#)
- [09 Pixies – Where is my mind?](#)
- [10 Primus – Too many puppies](#)
- [11 Apoptygma Berzerk – Love never dies \(Part 1\)](#)
- [12 Front 242 – Headhunter \(Funker Vogt Mix\)](#)
- [13 Depeche Mode – Personal Jesus](#)
- [14 Pink Floyd – Comfortably numb](#)
- [15 The Cure – A letter to Elise](#)

Uw vriend,
Uw DJ,
Michel,
Den Bever.

You'll always be here, among us.

Mijn lieve schat,

Het is gelukt. De eerste zonder
'jou'. Ik denk dat je blij en
geveest zijn, tots zelfs.

Maar ik miste je. Hoeveel keer ik je
in de verte zag, grinnikend bij een
nachtmerrie, ik weet het niet.

Verdomme Erik.

Jouw foto stond dit weekend
voortdurend in "mijn rector
bureau". Jouw open, peet
en visie zweefde heerlijk rond.
In het spel was mijn peet
voortdurend verknijpt, maar
jouw gretigheid leek ook stevast
op een put / leugen / realiteit
die niet wou doordringen.

Erik, dit was en is nog steeds
jouw Haven. Ik heb je gemist
en wil het eigenlijk nog steeds
niet geloven ...

Maar de spirit van Haven

leeft door en daarin ook
jij. Ik vergeet je niet
Havenmeester, de man die
mij altijd zin doet krijgen
met zijn charme, warmte,
authenticiteit en bravoure.
Het was me een eer wat
er met jou te spelen

Erik

We werden elkaar niet zo goed
en zagen mekaar niet enkel op Haven
of Omen. Toch heb je een diepe
indruk nagelaten
want is een wonderse wereld die
jij me hebt helpen ontdekken?

Het zal nooit nog hetzelfde zijn
zonder jou erbij

In gedachten zal je er altijd
bij zijn

Anneke

Eric,

haven zonder jou.
bevreemdend.

Waar is je stem.
je lach.

Confrontatie.

Maar hopelijk koch nog steeds
die lach.
waar je ook bent.

Het ga je goed.

Erik,

Zolang het spel draaide
heb ik je geen seconde
gemist... voor de eerste
keer sinds lang...

Je was overal, achter alle
ideeën, de wereld, in de crew &
de mensen. Joo geest ademde
door de wereld hier.

Nu doe ik het weer alleen verder.
De pijn gaat niet weg, maar ook
is lach blijft me voortdrijven.

We zien elkaar nog. later...

Thijsje van Heumen

Hovenmeester,
Je verhaal eindigt nooit.
Dank je wel voor deze wereld
voor ziele.

Philip F.

Afscheid

Afscheid nemen is eigenlijk
een knipoog naar een volgende
ontmoeting... ooit

Liefs voor al tijd in
ons hart

♡
Sabrina

Beste Erik,

Het was mijn eerste LARS waar jij er niet
bij was in persoon. Gelukkig was je in
gedachten - want wel nog bij.

Deelname

Jason Vanden

Eric

gij stomme klootzak!

Ik zat zaterdag even in een dipje
alleen aan mijn kampruimte en
ik dacht, zomaar, zonder na
te denken: "ik ga sebiel even ne
kussel halen bij de Eric en
hem uitleggen wat een fantastische
mindfuck hij nu weer heeft nee-
gezet met zijn team."

En dan komt het nog eens zo
hard binnen, maat. Kijk, Eric,
ik denk dat ik nog wel even kwaad
blijf op u. Ge weet godverdomme
niet wat ge achtergelaten hebt.

Ik mis u, makeke. Wij allemaal
hier op Haren. Het is niet hetzelfde.
In mijn hart blijft ge de Grenouille
die mijn hart verwarmt.

Gij grote idioot.

Guido

Lieve Eric

De eerste Haven zonder jou.
't Was een goeie, toch wel,
maar ook een vol leegte,
gemis, een brok in de keel,
en tranen.

Het was zoalig om je
te hebben mogen kennen.
Ik zal je nooit vergeten
heerlijk mens. Voor altijd
in m'n hart

liefs

Janneke Zwang

Hey Erik,

de voorbereidingen naar deze Haven
waren niet hetzelfde zonder jou.

De vooruitzichten van jouw crazy ideeën,
je knuffels, je onbezorgdheid waren er
niet, we konden je niet bellen, mailen,
berichtjes sturen om te genieten van jouw
geniale en relaxte commentaren.

Ik heb je gemist op Haven zelf.

Vaak stond ik klaar om een knuffel
je komen halen, of betrachte ik me erop
dat ik aan het wachten was op jouw "Oe
is 't?" "Zei d'u aan 't amaseren?" met
dan die onvergetelijke grins. Je wordt
aan altijd gemist!

Wineik
Taoka for ever

'T was een speciale haven. 'T was niet het zelfde en dat zal het nooit meer zijn. De haven dat ik me herinner is er een vol 'zoolig' en 'groaf'... 'keigroaf' ge wordt gemist, maar.

Emotioneel durf ik me gegeseld voelen.

maar ik tracht aan de Toffe momenten te denken. Spijt heb ik dat ik ons idee om Dragontorn te zingen wanneer de keizerszoon zijn intrede maakte, zonder u moest doen. Tiskelenaal niet gegeven zoals wij het in onze fantasieën hadden.

Maar hey, dan is er dat moment dat ik tegen vrijdag avond honger was. Jij zover de focus op geleid hebben... Miss Hangey.

Ik mis u vrolijkheid en uw expertise in het Positief maken van elk moment, zelfs de moeilijke. Daar was jij een held in.

eeuwige vrolijkheid, een bulderende lach en je geweldige uitdrukkingen van amusements en appreciatie.

Ik weet hoe hard jij mij waardeerde. Dat mis ik, fysiek. Maar dat tracht ik te onthouden in mijn hoofd.

Jij kan mij super gevonden hebben, dat gevoel heb je me althans altijd gegeven,

maar ik vond je gewoonweg geweldig, zoolig, groaf en een per soonlyke held. En nog eens bedankt om met ha ren en snuffels krikke en mij samen te brengen. Kussen en snuffels hante

DAG ERIC

IK (WY KOUKEMPLOEG) MISSEM JOUW
MOMENTEN DAT JE WILSKOM
EN TE ZEGGEN DAT WE GELUKDIG
ZIJN.

IK HOOR JOUW MET ZEGGEN
MAAR JE STAAT NIET IN ONZE
KOUKEM

TOT HOOR S
GOUW

Hey Moetje,
Het was men Zoupe.
Eigenlijk had ik de
indruk dat je en constant
bij was... Onbewust...
Ik zag je, ik voelde u
doornemen Reel het evenement.
En ik denk dat dit komt
omdat ze u een aanwondering
doen... Ze zijn daarin
geslaagd !!! Je zou
terugblijven met u
woord... Zoupe
Zoupe.

HET IS ONMOGELIJK
OM IEMAND
TE VERGETEN
DIE ZOVEEL GAF
OM TE
herinneren
♥

Lieve familie, vrienden,

Erik zijn zorgzame woorden, zijn
aanstekelijke lach en zijn prachtige
vermogen om iedereen bij dingen te
betrekken zullen wij verschrikkelijk
missen.

De kameraadschap die hij ons bood is
iets wat wij zullen meedragen.

Wij wensen jullie veel sterkte
aankomende periode.

De Pendzal
Stichting EOS.

Facebook

Jorik de Braekeleer

29 juni

Hey Mateke.

Het spookt al dagenlang door mijn hoofd. Ik lapte u last minute voor een Eternica ruwweg honderdduizend jaar geleden de weekenddragende rol van main baddie in uwe nek, "oh ja, en hier zijn nog zeven miljoen pagina's background want jij komt voor de eerste keer figureren...", en jij zei "Euh, cava." En dat was het. Jij plakte een pornosnor op, smeerde een pot gel in uw haar, liet een saf uit uw mondhoek bengelen op een manier die mij sindsdien altijd evenzeer amuseerde als degouteerde, en voila. Ik was Erikfan.

Ge slaagt er in om mij tegen al mijn instincten in opnieuw in een spelleiding te stappen. Met die fokking puppy ogen en dat onvervalste enthousiasme. "Ok, maar enkel om te schrijven." zeg ik nog. Tuurlijk. Zie mij nu. Elke keer vloeken, elke keer denken "fok dees, ik ben het beu.". En dan begint jij te brainstormen, of staat ge in mijn tuin verf te smeren, vliegen "zoaleg!" en "kei groaf!" in het rond, en sta ik toch weer te grijnzen. Alles kreeg jij van mij gedaan.

"Ik wil graag de Cauldron aankleden, maar wel met u." Zotte mens. Tuurlijk doe ik dat. "Ik wil nen boom door de hele ruimte!" En hop, ik sta verwrongen op een ladder PUR-schuim in mijn eigen ogen te spuiten. Alles, zei ik toch.

Mijn dochter zegt: "Papa, als ik een andere papa mag kiezen wil ik Erik." Ik blijf het voor me zien. Hoe ze urenlang tegen u zat te tetteren over de meest onzinnige nonsens, en hoe jij daar bloedserius en met grote ogen naar kon luisteren.

Ik vergeef het mezelf nooit. Dat ik gefrustreerd raakte, de destructieve cyclus waar ge in vast zat niet aan uw verstand kreeg. Ik schermde me af, nam afstand. Ik stond zo dicht bij u, had uw oor over zoveel dingen. Maar niet als het over uw demonen ging. Ik botste op een muur. Ik deed te weinig.

Even was er hoop. Een stap uit die put, nog een, nog een. Opeens waart ge daar weer. Ik herkende mijne maat opnieuw. Ik dacht dat het ok zou zijn, nu.

En nu? Wie gaat mij over mijn grenzen duwen? Wie gaat er met mij tot over de ellebogen in de contactlijm zitten? Met wie ga ik mij nu vergapen aan Efteling decors? Met wie discussieer ik nu eindeloos over De Baron of toch maar Joris en de Draak? Met wie kan ik nu nog stil zijn en toch weten dat alles even helemaal ok is?

Paul Simon schreef ooit wat ik de mooiste strofe in een lied ooit vond. Nu weet ik dat ze over u ging.

Losing love is like a window in your heart

Everybody sees you're blown apart

Everybody hears the wind blow.

Gij onmetelijke stoemerik. Gij kalf. Ik mis u.

Facebook

Martijn Kruining

26 juni

Lieve Erik,

je laat me een heel moeilijk stukje schrijven, maar ik vind dat ik dit moet doen.

Ik zag je graag mijn vriend. We zagen elkaar niet altijd even vaak, maar als ik je uitnodigde voor iets bij ons thuis was je er eigenlijk altijd. Een proef avondje, een verjaardag of een spelavondje... altijd was het gezellig en een meerwaarde met jou erbij. Ook op Larp hebben we zoveel intense momenten beleefd, laatste Omen vorige maand nog. Het doet me intens veel verdriet dat je er nu niet meer zult zijn en dat we niks nieuw meer mogen beleven... in- of outgame.

Ik heb diep gezeten een tijd terug, maar kon me eruit trekken. Ik voel me verslagen dat ik niet dat lichtje in je hoofd was om je te mogen helpen. Waarom je voor dit pad koos, ik had het nooit van jou verwacht. Maar nu weet ik het wel zeker, zelfmoord mag geen optie zijn, nooit. Iemand verliezen doet altijd pijn, maar op deze manier slaat het een gat in mijn hart Erik. Je zult diep gezeten hebben en op dat moment niet beseft hebben hoe graag mensen je eigenlijk wel niet zagen en hoe breed onze schouders waren om je last mee te helpen dragen en verwerken. Ik probeer mijn gat te vullen met herinneringen, maar het lukt niet, nog niet. Ik ben dankbaar voor onze tijd samen, maar dat maakt het nu ook des te zwaarder beseffende dat het hierbij eindigt.

Ik vervloek je keuze mooie man, maar niet jou. Maar ik ben intens verdrietig, het is lang geleden dat ik zoveel verslagenheid voelde.

Ik mis je, ik mis je lach, je mening, onze gesprekken, je alles.

Ik zie je graag... dikke kus, vaarwel.

Joey Daemen

26 juni 2019

Vaarwel vriend.

Liesje Colemont-Willems

26 juni 2019

Al beslis je nog zo radicaal om ons te verlaten

Weg ga je niet, de herinnering begraven we niet

Je bent altijd bij ons allemaal, havenmeester

Neem onze liefde mee, op je tocht.

Anke Vangeel

26 juni 2019

Mate,

Vanavond waren er een hele boel mensen die u graag zien in een park. Het zag er geweldig uit. Hier in Brussel is het al een paar dagen vreemd. Niet stiller dan anders, het leven gaat door, maar vreemd voor mij. Omdat jij er niet meer wou zijn en er bijna niet meer bent.

Ik lees al een paar dagen veel meer Facebook dan anders... Eerst stiekem hopen op een hoax of wat dan ook, maar langzamerhand de gevoelens van bezorgheid, boosheid, gemis en soms schuldgevoel herkenkend... Eerst stiekem hopen op een hoax of wat dan ook, maar langzamerhand de gevoelens van bezorgheid, boosheid, gemis en soms schuldgevoel herkenkend bij zo veel anderen. Fucking hell, gast, dit is moeilijk, er is zoveel dat ik met jou wou bespreken, midden in de nacht in een spelkot of via chat, zoveel gekke monsters creëren, samen zoveel avonden doorbrengen in Antwerpen omdat ik je toch nooit in Brussel kreeg. De laatste keer vertelde je over stoppen met Haven, nieuwe jobs en sport en zo veel meer. In donkere momenten vraag ik me af of ik toen al iets had moeten zien. Maar je verstopt dat veel te goed.

Ik ga zo veel van jou missen: de knuffels waardoor alles beter wordt, jouw geweldige lach en eeuwige grijns, de pornosnor,...

Jouw besluit om het hier te laten eindigen maakt het ons allemaal niet gemakkelijk, maar voor jou was het de enige optie en dat moeten we respecteren. Sofie toont ook hier weer waarom ze zo'n geweldige madame is, door deze moeilijke dagen met ons te delen.

Fb lezen is tegelijkertijd louterend en een kwelling, maar het is geweldig om te zien dat je niet alleen voor mij, maar ook voor zo veel anderen kei belangrijk was.

Een spelkot zal nooit meer hetzelfde zijn zonder jou en op elk terras in Antwerpen zal ik stiekem kijken of je er niet ergens tussen zit met een vers pintje... Omdat het kan.

In gedachte drink ik met jou een porto, midden in de nacht, lachend en zwanzend, wild plannen smedend om een hele hoop spelers de schrik op het lijf te jagen. Dat is de Erik die vanaf nu in mijn hoofd zal wonen.

Het ga je goed en het was een eer om jou te kennen.

Michelle Pynaerts

26 juni 2019

<https://youtu.be/oURodiQhNaw>

Een lied waar ik meteen dacht aan hoe dit lied er voor iedereen wel wat inpast. En hopelijk dat iedereen wat helpt in deze zware tijden.

Erik ik heb je niet zo lang gekend wel van haven en omen soms eens een leuke babbel tussendoor al zal ik nooit vergeten mijn eerste indruk van jou als persoon. Een toffe man en levensgenieter waar je mee kon praten en lachen. Ik zal je ook zo herinneren en niet anders want wat er gebeurt is maakte je niet wie je bent. Wie je was en hoe je anderen behandelde dat telt en kan ik niet anders dan lof over spreken. Ik ken je niet lang maar maakt dat uit ? Ik kende je nog niet goed maar daar is geen tijd meer voor. Toch met elkaar zo kort te kennen raakt dit me diep en toch met zo weinig tijd had ik op meer gewenst om je beter te leren kennen en herinneringen te maken. Nu leef je verder in de verhalen dat ik hoor over je en de harten van iedereen om je heen.

Bedankt mijn vriend van Andre Hazes en Andre Hazes junior

Gerd Lys

26 juni 2019

We denken aan u Erik ❤️

Danny Huijbrechts

25 juni 2019

Erik op Eos ... our sort-of-chief 😊:)

Natasja Sels heeft een link gedeeld.

27 juni 2019

'Raido' betekend 'reis'

Erik, eentje om je op je laatste reis te begeleiden...

Ik ga u zo hard missen mateke

May the Gods be with you

Love you x

Music video for 'Raido'. Directed by Tuukka Koski, Koski Syväri. English and original lyrics below: Dark clouds drift within The longing lures pulls my mind ...

Wardruna - Raido

Sara M. Peeters

27 juni 2019

Erik, ik kan het nog steeds niet vatten. Het is echt nog niet doorgedrongen. Allemaal zo onrealistisch.
A fucking bad dream you can't get out.

Er is nog zo veel dat ik je had willen vertellen en vragen...

Ik hoop dat je de rust vindt die je zocht.

Tijdens mijn tijd in Brazilië heb ik veel gezien en geleerd. Dingen die ik nooit voor waar had geacht. Ik voel dat we elkaar op een bepaald moment terug zien. Alleen jammer genoeg niet op de manier dat ik had gehoopt.

Ik zie u graag maat. Bedankt voor alles. ❤️

Mooi om hier zo veel liefde te voelen. De teksten lezen doet echt deugd en helpt op één of andere vreemde manier.

Gerd Lys

26 juni 2019

We gaan u zó enorm missen Erik! Ge waart nen toffe schoonbroer ❤️😭

Olivier Gubbels

27 juni 2019

Al 22jaar ben ik lid van de larptribe. Het is een onlosmakelijk deel van mijn leven en gezin geworden na al die jaren.

Erik en ik kennen elkaar vooral als een van onze alterego's. Maar gaande weg zijn we elkaar meer gaan appreciëren en respecteren.

Je bent niet de eerste kennis of vriend die ik verlies op jonge leeftijd. Maar de eerste die dat doet uit vrije wil. De impact op de Tribe en elk individueel lid is immens...!

Hopelijk vindt je de rust die je zoekt nu jeje ontdaan hebt van je aardse en materiële zorgen. En in gedachten leef je verder in de geest van honderden mensen... Van een stam, familie, vrienden,...

さようなら友達

Bart Colemont

27 juni 2019

mijn Havenmeester,

de Bakens zijn Verlicht.

je Haven was nog nooit zo Sterk.

vaaruit, maar Vaarwel.

jouw Groothandelaar.

Matthijs Ouwejan

27 juni 2019

In peace may you leave the shore
In love may you find the next
Save passage on your travels
until our final journey to the ground
May we meet again

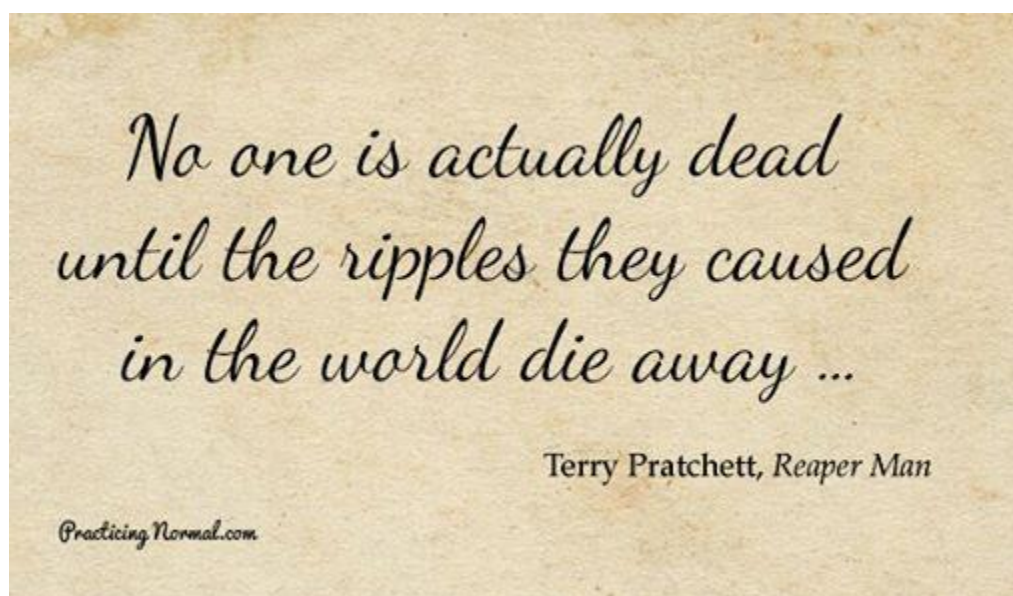
Leon de Kanter

27 juni 2019

I have been thinking on things to say, but the truth is that you will be missed Erik. You were a person we knew and loved. It shows in how we all found each other, the people touched by you, how much you meant to them.

We may never share new memories with you, but we can still hold on to those we have and cherish them.

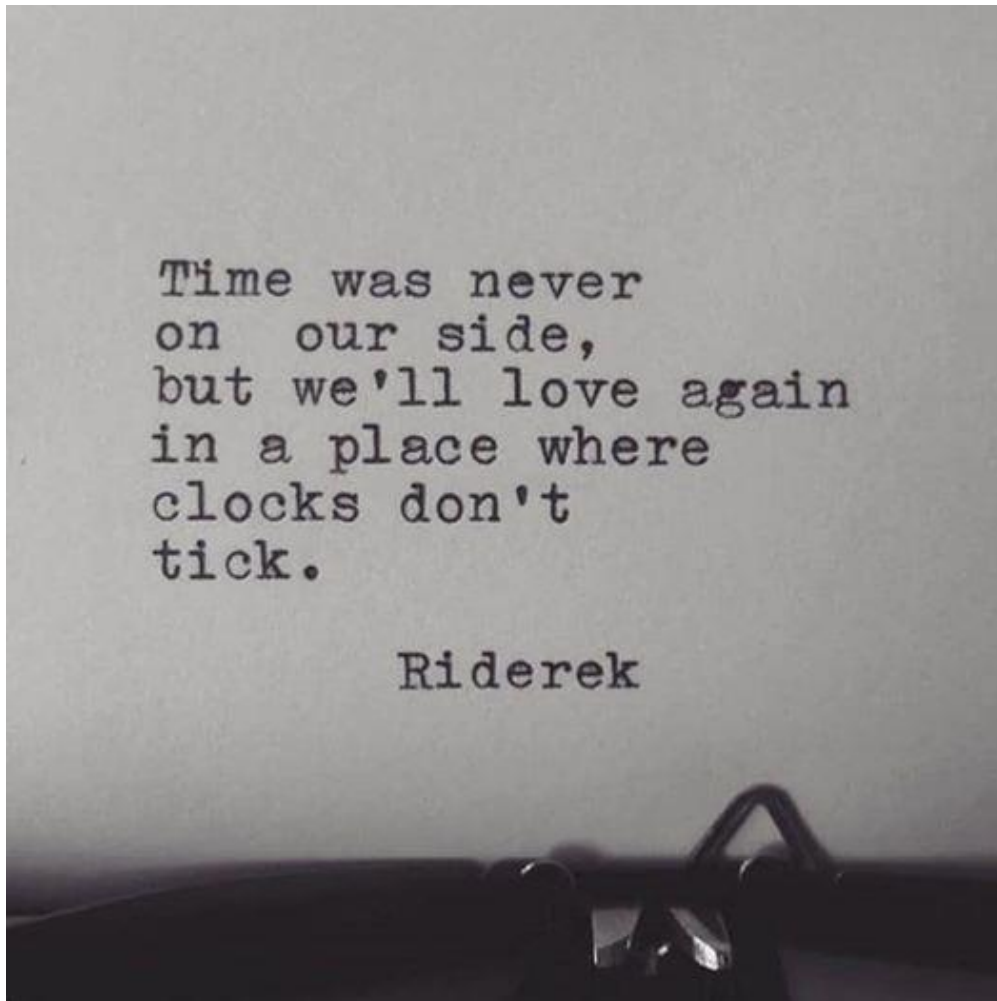
"May the Valkyries take you up into their arms, may they bring you to a safe place, so you may find peace."

Roxane Lenders

27 juni 2019

Hopelijk heb je nu de rust gevonden die je nodig had... Erik you will be missed! ❤️

Alexandru Hul

26 juni 2019

Is het vreemd dat ik enkel kwaadheid voel? Sorry, this isn't about me, maar ik weet niet goed waar anders terecht...

Ik zie mensen huilen, bibberen, kapot zijn; en ik kan het niet. Ik hoop op een mirakel, ik zie Erik zo ongelooflijk graag.. en ik ervaar enkel kwaadheid. Enkel de vraag "Erik, what did you do?" speelt in een eindeloze loop in mijn hoofd. Ik schaam me erom... Ik wil ook huilen, instorten, kapot zijn... maar het lukt niet 😞

Ik snap het niet! What's wrong with me?

Alexandru Hul: Natuurlijk vergeef ik hem dat! Ik weet ook niet of ik kwaad ben op hem of op de situatie of mezelf... tis dat waar mijn issue ligt. Ik ben er ongelooflijk kapot van, en toch zegt mijn lichaam "en nu gaan we niks voelen"... en da frustreert mij 😞

Sara Brys

26 juni 2019

Nicolas Vervoort: Den deze. Zo hard gaan liggen. Omdat ik het te gevaarlijk vond. De borduur, de trapjes, de kasseien. Erik en ik schuwden beiden geen fysiek contact in combat, dat wisten we ook van Riddle. Maar het was maar bashvoer, en boven mij stond een speler trots te grijnzen. Mission Accomplished.

Ydnas Mens

27 juni 2019

Dave De Muyer

27 juni 2019

Death closes all: but something ere the end,
Some work of noble note, may yet be done,
Not unbecoming men that strove with Gods.

Wouter de Vreugt

27 juni 2019

Erik,

We kenden elkaar niet of nou ja, amper, toch zijn de 2 momenten dat ik met je heb gesproken heb, voldoende om een indruk te hebben achtergelaten.

Ik hoop dat je rust hebt gevonden en dat het daarboven beter is.

W.

Paul Schelck

Martijn Kruining Dat was wel Erik ten top. Ik was er niet, maar het verbaasd me letterlijk niet dat dit een scene met hem was. Hij kon het er allemaal zo nonchalant laten uit zien.

Pascaline Verbist voelt zich 🥹 emotioneel.

27 juni 2019

Onze Erik...zo hou ik je in mijn gedachten...

Tim Gabriels

27 juni 2019

Erik,

Slaap zacht.

Ik kende je niet zo lang of zo goed.

Maar wat een impact heb je op mij gemaakt tijdens mijn eerste Larps.

Dank je wel dat ik je mocht leren kennen.

Philippe Van Heuven

27 juni 2019

Sir Erik

We've known you by so many names
Loved plotting in our role-play games
A brother-in-arms and so much more
We loved your laugh and good hearts core

Now you chose to stop breathing
And left our LARP tribe bleeding
How will we now go on without
As you go up and we go south

Sad we've filled your cup last night
and shared your memories side by side
We will never forget who you were
And cherish your good spirit Sir.

In memoriam Erik D'Aes

27/6/19

Uti Tutenel

27 juni 2019

Lieve Erik, wat ga ik je missen! Wie moet ik nu in het midden van de nacht berichten sturen als het even niet zo goed met me gaat? Wie staat er nu na een lange LARP-dag voor me klaar om ook outgame naar mijn zorgen te luisteren? Jij was er telkens voor me als ik een luisterend oor nodig had. En verdomme, ik wou maar al te graag dat luisterend oor voor jou zijn!

Wat zou ik als Uru graag nog een keertje naast de Kleine willen vechten, dat konden we zo goed, dat deed je zo graag! Ik zou zo graag nog een keertje samen knutselen, jij ging me nog helpen met een nieuw schild voor Uru.

Kerel, ik ga je missen, je lach, je creativiteit, je enthousiasme, maar ook hoe je heel serieus en emotioneel kon zijn. Op 8 maand tijd, 3 zo'n jonge mensen die ons verlaten, verdomme toch, dit had niet zo mogen zijn! We hadden nog zoveel samen te doen, er was nog zoveel samen te beleven, maar jij besliste er helaas anders over.

Voor altijd in mijn hart...

Sara Brys

26 juni 2019

Kris Vielfont

27 juni 2019

Wat weet ik?

Ik ken hem al zolang, maar wat weet ik. Maar wat weet ik écht over Erik. De gedachten droezelen voort. Ik weet het nog niet.

Hij was een speelvriendje vanaf mijn 25ste jaar. Hij was een vriend die er voor me was toen Ik een probleem had én onmiddellijk zijn grote arm over mijn schouder schoof en me gerust stelde.

Hij was het vuur achter een spel dat erg goed werd ontvangen, waarbij ik de rest van de crew niet in de schaduw wil zetten. Maar hij overtuigde mij.

Maar hij maakte tijd voor ons: events organiseren, een klapke out-game, een chat om te horen het ging.

En toch, moet ik nu voor mezelf de vraag stellen: heb ik dat voldoende gedaan voor hem? Je weet wel : "Hoe gaat het met je." (én dat oprecht) + Indringende ogen.

Ondanks zijn imposante verschijning kon hij échte puppy eyes opzetten (incl. Pantster, schild en een behoorlijke knuppel) het was een gave.

Maar dat was spel.

Moet ik nu beseffen dat ik mijn vriend nooit heb gekend of moet ik aanvaarden dat hij me altijd één stap voor was?

Dat onze vriendschap écht was durf ik niet aan twifelen.

Maar dat ik hem mis.

Maar dat ik hem missen zal.

Mijn vriend, "I hope to see you on the flip-side"

Ik voel mee met Sofie en Elise voor dit afscheid. Mijn droefheid is slechts een druppel in de de regen waarin ze staan.

Thomas Cox

27 juni 2019

Erik, ge wist godverdomme goed hoe dat ge iets memorabel neerzette. Kga u missen, maar het ga je goed, wherever you are headed.

Kris Loos

28 juni 2019

Vandaag was ik op stap met mijn cliënten, we amuseerden ons op Rock for Specials. Toen ik deze namiddag dan toch het bericht doorkreeg dat Erik zachtjes ingeslapen was daalde er toch een gevoel van droefenis over me heen, een gevoel dat nu zoveel uren later nog steeds niet weg is. Ik had eerst gedacht om niets te schrijven of te delen want wie ben ik? Ik die Erik amper kende, ik die met Erik nooit echt gepraat had outgame, ik die Erik al bijna een jaar niet meer gezien of gehoord heb, ik heb geen recht van spreken... Nu ben ik thuis en lees ik de berichtjes, nu is het stil, nu komt het besef dat ik toch wil schrijven. Er is hier al heel veel over Erik verteld dus ga ik het niet herhalen maar ik sluit af met te zeggen dat ik je ga missen Erik, op elke LARP zal ik nog even aan je denken, op elke LARP zal ik nog even naar je zoeken. Rust zacht en ik hoop dat we elkaar terugzien en kunnen bijpraten want ik voel spijt.

Pascaline Verbist

27 juni 2019

Erik , onze grote teddybeer....mijn hart breekt te denken dat je nooit meer ons huisje zult binnen stappen.....Feestjes zonder Erik....altijd was je zo respectvol naar mijik had je graag ...Ik zou de aarde verzetten , om je terug te brengen...hopelijk vindt je nu rust.Wij geven alvast jou de zekerheid , dat zolang wij leven, voor Sofie en Elise er zullen zijn .Zo blij dat je op 1 mei nog op mijn feest was , nu betekent die dag nog meer voor mij , dan dat hij al was.Hopelijk kom je ergens terecht waar alles liefdevol en vrolijk is.Leidt ons als een beschermde gids in ons leven .Knuffel Erik , tot ooit !

Mathijs Heideveld

28 juni 2019

Lieve Erik,

we kende elkaar in het voorbijgaan op Frontier. Ik in de keuken, jij in je badjas je ontbijtje halen, of als het feestje goed was, kwam jij nog wat drinken halen voor je ging slapen, terwijl ik net weer op was.

Toch liet je een enorme indruk achter. De manier waarop je Kitten neerzette heeft me zeker geïnspireerd om met nog minder inhibities te spelen, en lekker los te gaan als ik daar zin in heb. Dank je wel.

en dan nog een wens voor je, ik hoop dat je die groene velden vind.

"If you find yourself alone, riding in green fields with the sun on your face, do not be troubled; for you are in Elysium, and you're already dead!" Maximus Decimus Meridius

en voor iedereen die achterblijft een knuffel, en een hoop sterkte

Nieske Lindelauf Den Heijer

28 juni 2019

Hoi Erik,

We kenden elkaar alleen maar vagelijk van Frontier, maar ik heb altijd met plezier je langs zien lopen. Ik herinner me een ICC special met een dansfeestje, waar ik als Sona tussen de Pendzal (vooral de DZ3) stond te dansen. Jullie waren zo heerlijk van het type 'een beetje vreemd maar wel lekker'. Dat is hoe ik je elke keer nu voor me zie, lachend en dansend. Ik vond deze foto waar je op stond van Frontier 7 in mijn verzameling.

liefs, Nieske (aka Najat, de headbangende Sona)

Gudrun Rombaut

28 juni 2019

Erik, ik zit hier na een lange, zware dag op mijn oprit in de auto naar The Cure op Werchter te luisteren, en ik kan alleen maar aan jou denken. De afgelopen dagen heb ik woede gevoeld, verdriet, onbegrip, maar nu voel ik alleen maar een intense vriendschap voor jou. Nee, zo vaak hebben we niet gepraat, maar elke keer opnieuw zeiden we dat we daar nu eindelijk eens werk van gingen maken, dat we eens gingen afspreken, dat we samen een pint gingen drinken. En we waren vooral vast van plan om de volgende keer samen naar The Cure te gaan. Nee, niet Werchter, een echt concert. En nu zit ik dus in mijn auto naar hun muziek te luisteren en kan ik niet uitstappen. Want jij, jij bent er niet meer. Dat is je eigen keuze en dat moet ik respecteren omdat ik jou respecteerde. Maar je maakt het wel verdomd moeilijk, Erik. Smith zingt: "Why can't I be you?" op dit moment, en ik wou dat ik in je geest kon kruipen en je beweegredenen begrijpen. Want deze muziek, en al die larps, wou ik nog samen met jou beleven. En al die andere mensen die nog zo veel met jou wilden doen...

"Boys don't cry" weerklinkt hier nu in mijn auto, en ik kan je verzekeren dat ze dat wel doen. Girls nog meer. "But I know that It's too late, that you've already gone away".

Het zij zo, Erik. Maar in mijn hoofd ben je nog lang niet weg. Ik zal nooit meer naar The Cure kunnen luisteren zonder jou in mijn hoofd. En misschien is dat zo slecht nog niet.

Het ga je goed, maat. We zien elkaar nog wel eens, en dan gaan we echt samen die pint pakken. En keihard "Lullaby" opzetten. Beloofd. Kus.

Annelies Van Duppen

30 juni 2019

Vandaag kwamen we een laatste keer dag zeggen. Met een klein hartje wandelde ik 't funerarium binnen. Eerste gedacht: oh hij lacht. Ik ben blij dat ik nog een laatste linksiewinksie cadeautje heb kunnen achterlaten bij je. Van ons mama kreeg ik een tijd geleden een wensbotje, met de boodschap 'het mezelf eens wat meer te wensen'. De boodschap is aan jou verloren gegaan helaas, maar bij mij zit ze ingeprent. En daarom trek ik vandaag met een hoop vrienden naar 't Park, om samen te zijn, om troost te vinden bij mekaar. Lieve Erik, je zou zo trots zijn op ons allemaal. Hoe jouw tribe mekaar ondersteunt, dat is werkelijk prachtig.

Ik ga je missen. De speciale manier waarop jij 'ist echt? ' kon zeggen, je welgemeende knuffels, je verwarde' zijde gij nu nog wakker? ' op larps...

Bij elke unicorn zal ik aan je denken, want de kern van mijn unicorn love ligt bij jou. En lieverd, ik ga 't mezelf vooral nog ne keer wensen.

Freya Prdns

1 juli 2019

Hey lieverd, hoe laat spreken we juist af? Ik had, geloof ik, gewoon een random uur in mijn agenda gezet...

Gisteren ben ik nog even dag komen zeggen. "Toe, geef me nog een laatste snurkske. Gauw, niemand kijkt."

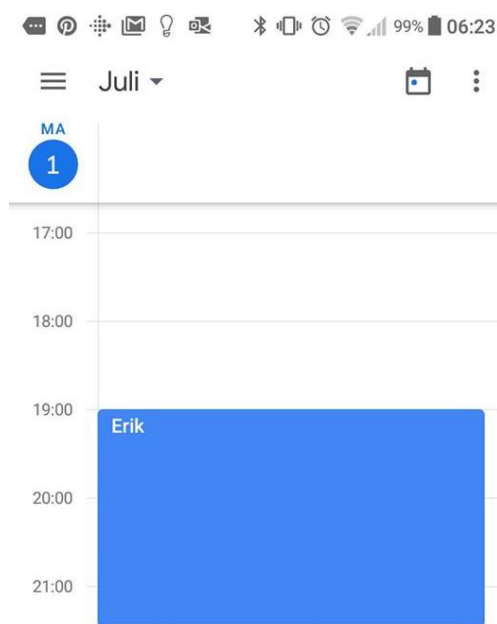
Maar er kwam geen snurkske meer hé man. Je leek rustiger dan ik je in tijden gezien had. Ergens deed dat goed. Misschien is het iets dat ik mezelf wijsmaak, dat je rustig bent. Dat je jouw zin gekregen hebt, keikop die je bent.

Eigenlijk was je er al niet meer. De mens waarmee ik snotterde en gibberde, urenlang kon discussiëren. Waarvan ik wist wat hij dacht zonder dat hij het zei (je was van tijden echt gewoon ongelooflijk voorspelbaar ook). De mens waarop ik zo ontzettend kwaad kon zijn, met mijn handen in mijn haar omdat je tegen beter weten in niet deed wat het beste voor jou was.

Je was geen held lieverd. Maar niemand denkt terug aan de belangrijke momenten in z'n leven in termen van helden. Je denkt terug aan hoe je leert uit fouten die anderen je vergaven, fouten die anderen maakten en jij leerde vergeven. Je denkt terug aan mensen. En jij was zo eentje. Jij was, voor mij, deel van dat handjevol mensen dat mijn leven beter gemaakt heeft. Gewoon door te bestaan.

Ach m'n kloontje, de yin voor m'n yang, ik denk dat je jou een kriek zou lachen mocht je zien hoe emotioneel je mij nu krijgt. Dan toch niet allemaal geprogrammeerd gedrag in dit kopje. You and your emotionstuff rubbed off on me.

En je zou trots zijn, denk ik. We gingen met een stukje van jouw tribe naar Linus kijken. Ergens tegen het einde speelde hij "in the end, in the end, in the end, in the end, it'll all be fine...". Het resoneerde door ons groepje. Alsof dat exact was wat we nodig hadden om te weten dat het allemaal wel goed komt. Misschien niet vandaag en misschien zelfs niet morgen. Maar er komt een dag lieverd, dat ik aan jou denk zonder tranen in mijn ogen. Zonder me af te vragen of ik te boos was, te weinig geduld had, iets had kunnen doen. Maar misschien gewoon nog niet vandaag.

Raf Verstrepen

6 juli 2019

een pakkend afscheid, maar knappe teksten en gepaste muziek.....sterkte nog voor Sofie, Elise , de familie en (vele) vrienden.....ik hou een plekje voor Erik in m'n hart....

Roxane Lenders

6 juli 2019

Ik ben op vakantie maar ik gedachten en in mijn hart was ik er vandaag bij!
Liefste gekke Erik hopelijk vind je de rust waar je naar snakte.
Ooit zien we elkaar terug.

Charlene Nslny

6 juli 2019

Erik

Bulderend lachende jij!

Deze week heb je mij teruggebracht naar memory lane...

Ugc, cross, sloefke, boogaloo, aalmoezenier,...

Poker, pietjesbak, chapeau, buzz, carcassonne,...

Collega, topbaas, vriend!

Ja, een aantal zomers geleden hebben we je zelfs tot la douce france gekregen! Onder lichte dwang, en als je playstation mee mocht!

Vandaag, zoveel jaar later, zit ik terug in La France, met jou in gedachten!

Content, om wat was

Bedroefd om wat niet verder gezet kan worden.

De "we moeten er nog eens ene pakken" die we elkaar beloofd hebben enkele weken geleden, zal er niet meer van komen. En dat vind ik verdomd spijtig!

Erik

Bulderend lachende jij!

Het gaat je goed daar waar je bent.

Merci voor alles! 🙌😎🙌

-sjarel- 🍀

Kris Vielfont

6 juli 2019

Ik ben er niet uit. Ik kan met mijn verstand er niet rond maar ik zal me moeten neerleggen bij het besluit van mijn vriend.

Net als hem ben ik koppig. Hoewel het er op dit moment niet meer toe doet. Voor hém.

Voor hém en dat hij het geweten zal :

Lach ik naar mijn kinderen,

Zie ik mijn ouders en geef hen een knuffel,

Probeer ik het contact met mijn vrienden warm te houden,

Probeer ik minder een probleemann te zijn,

Én ... een goede vriend van mijn vrouw te zijn.

Ik mis je.

Ik zal je missen

Maar wees zeker dat je vermeld wordt in de stoere verhalen van mij aan mijn kinders.

En zelfs dan vind ik dat ik je te kort doe, maat.

Ik mis je.

Nik Coppens

6 juli 2019

Slaap zacht grote dromer. Rust en weet dat je voortleeft in heel veel mooie dingen.

Michael Moyson

6 juli 2019

Het was een mooi afscheid. Het vergde hen, die ons deelgenoot van herinneringen en gemis maakten, veel moed om dit aan de vele aanwezigen te brengen. Het waren stuk voor stuk warme getuigenissen, vanuit een brede waaier aan emoties, en vergezeld van zo veel prachtige, ontroerende beelden, waarin ook een vleugje humor een plek kreeg. Met muziek, die tot onder de vezels van je huid kroop en binnenin neerdwarrelde, ging wegen als een stapel in lood gegoten vlinders. Het wordt moeilijk voor hen, die enkel de herinnering rest aan Eriks gulle bulderlach of zijn oprechte, warme knuffel, aan een levensbeschouwelijk gesprek met hem, aan onvergetelijke momenten met nonkel Erik, aan een geweldige broer, een fijne zoon en een leuke, lieve, betrokken papa. Ik wens hen troost, veel vriendschap en liefde, om de bittere pil te verzachten, en elkaar aan te halen, steun te vinden, weer op pad te gaan. Ik wens Erik het allesverheerlijkend de licht toe, waarin hij rust en vrede mag vinden. 🙏🙏🙏

Gudrun Rombaut

6 juli 2019

Weet je, Erik... Je hebt verdomd veel fijne vrienden. Ik was er niet bij bij je afscheid zelf, maar ik heb erover gehoord, ik heb sommige teksten gelezen, en het was misschien ook maar best dat ik er niet bij was, lieverd.

Ik was er wel toen we met een grote groep jou herdachten bij een glas, en ik vond het vooral fijn dat ik toen niet eens sterk hoefde te zijn. Dat ik daar gerust even mocht breken zonder dat iemand daar van opkeek. En dat er meer dan één schouder was die mijn tranen opving.

Ik denk niet dat je ooit beseft hebt wat je teweeg zou brengen.

Erik, jij lieve godverdomse klootzak. Ik mis je nu al.

Iain Sewell

6 juli 2019

Good Night my friend .. I lift my glass - a Parting Glass

Mickaël Van Nieuwenhove

7 juli 2019

When the cold of winter comes
Starless night will cover day
In the veiling of the sun
We will walk in bitter rain
But in dreams
I can hear your name
And in dreams
We will meet again

When the seas and mountains fall
And we come, to end of days
In the dark I hear a call
Calling me there,
I will go there
And back again

Dennis Nijsmans

7 juli 2019

Erik.

Ik koester al mijn herinneringen aan jou met zoveel passie,
dat ik ze niet wil delen.

Het zijn de mijne en ik wil ze nooit meer kwijt.

Bedankt dat ik van jou mocht houden vriend.

Marianne Bertels

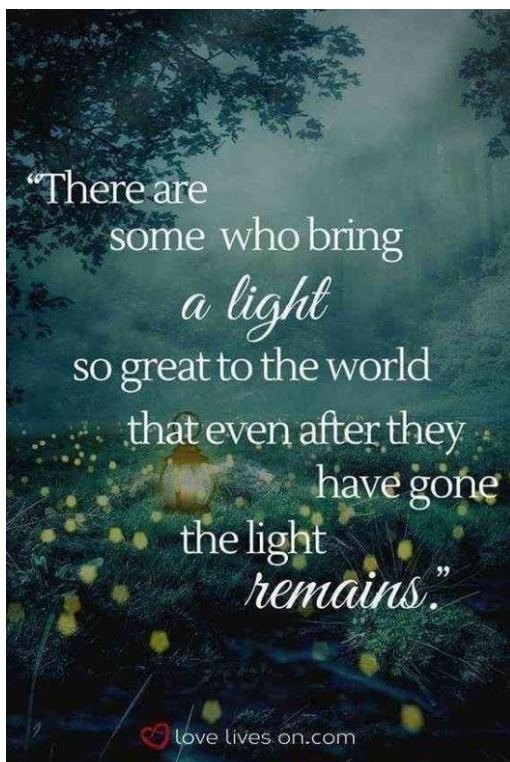
7 juli 2019

Bedankt voor de mooie woorden over Erik, over het leven, over de liefde... bedankt Anne, Walter, Kris, Johan, Sofie, Elise, Koen, Tom, Jorik, Matthias, Saskia, Glenn, Charlotte, Peter, Els, Nathalie en alle anderen. Het zal hem wel deugd gedaan hebben om al die liefde te voelen, waar hij ook is ❤️

Emily Roels

7 juli 2019

Ik kon er helaas gisteren niet bij zijn. Maar in mijn hart en gedachten ben ik bij jou.

Lin Tulfer

5 juli 2019

Erik,

Je hebt altijd van films gehouden. Van het cinematografische, van het theatrale, van de afgelijnde - zij het soms bizarre - verhaallijnen.

Je was net zoals wij allemaal de regisseur van je eigen verhaal en ook dat zag je met plezier groeien met spannende plotwendingen en grootste effecten.

Zoaleg... Bangelek...

Hoewel Antwerpen, en vooral dan de enkele vierkante kilometers rond je ouderlijk huis je eigen haven bleef, waar je maar met moeite was buiten te krijgen, kon je jezelf helemaal verliezen op een LARP. Dat was movie making op zijn best. Hoe groaf isda?!

Ik ken je al lang, al heel lang, en enkele jaren geleden pikten wij samen de draad van onze vriendschap weer op. En wij - emotionele dramaqueens - konden het soms prima vinden naast onze eerder praktische en dogmatische partners. En terwijl zij zuchtten en steunden en kreunden over onze uitpattingen en projectjes, zuchtten en steunden en kreunden wij over hun realistische wereldbeeld.

We werden vrienden, kompanen en we hadden zelfs een pact gesmeed. No lies, not even the white ones... We konden onze bah's, beuh's en aaaargh's altijd bij elkaar kwijt.

Jouw film had soms prachtige hoogtepunten en fenomenale shots. Mensen kwamen met plezier meespelen in jouw cabaret vol humor, ambiance, pintjes en kampvuurkes (geblazen, niet gewapperd wel te verstaan). Je bulderende lach en groot lawaai als sfeermaker zorgden daar wel voor.

Maar wat had je het moeilijk als mensen dicht bij jou besloten dat ze even alleen in hun eigen film wilden spelen en niet in die van jou. Je bulderlach maakte dan plaats voor afhangelende schouders en gejammer. De wereld begreep je niet. Geen inspanning ter wereld kon jou dat laten begrijpen. Je stelde vragen dan en luisterde naar de antwoorden, maar kon ze niet plaatsen. Niet akkoord...

Erik, je deed alles juist, schatteke. De wereld zit gewoon zo in elkaar. Dat vertelde ik je die zondag nog... Ik speelde heel graag mee in jouw thrillers en science-fictions en comedy's en zelfs drama's... net als iedereen die je kent. Maar soms willen we gewoon onze eigen film verder maken.

Ik heb het gevoel dat je mij (en misschien heel veel anderen rond mij) dat recht hebt ontnomen door jouw film op deze manier te eindigen. Ik ben kwaad op je, ik kan er niks aan doen. Ik had liever gehad dat je ook gewoon nog eens kwam figureren in mijn film...

Morgen ben ik er niet, ik hang nog ergens in de Schotse Highlands dan. Prachtige scenery hier, je zou het moeten zien... maar ik denk wel aan je.

Ik hoop dat ik ergens in jouw aftiteling sta, jij staat alvast ergens hoog op de mijne later.

X

Martijn Kruining

6 juli 2019

Met een zwaar hart stapte ik daarnet de auto in... ondertussen zijn we uren verder en ben ik halfweg naar Slovenië in een hotel in Neurenberg. Het was mooi maar het weegt zwaar op me. Helaas niet in de cauldron om verder samen te praten over jou, ik moest gaan... de vakantie wacht. misschien maar goed ook... meerdere malen tijdens de dienst brak ik en moest ik mezelf weer even lijmen. Het verdriet slijt zeggen ze... maar vergeten zal ik je nooit. Bedankt aan zij die de moed hadden te spreken. Het waren mooie woorden.

Els Severyns heeft een bericht gedeeld.

6 juli 2019

Dit deed me erg aan Erik denken...

You know what breaks me? When someone is visibly excited about a feeling or an idea or a hope or a risk taken, and they tell you about it but preface it with: "Sorry, this is dumb but-".

Don't do that.

I don't know who came here before me, who conditioned you to think you had to apologize or feel obtuse. But not here. Dream so big it's silly. Laugh so hard it's obnoxious. Love so much it's impossible.

And don't you ever feel unintelligent. And don't you ever apologize. And don't you ever shrink so you can squeeze yourself into small places and small minds.

Grow. It's a big world. There's room. You fit. I promise.

- Owen Lindley

Joeri Rotthier

6 juli 2019

"You can shed tears that he is gone.
Or you can smile because he has lived."

I'll see you some other time and place Erik.

Roxane Lenders

7 juli 2019

It hurts... 💔

Martijn Kruining

12 juli 2019

En plots zie ik deze post van Erik voorbij komen, zonder dat ik op iets van zijn pages zit... he loved you guys... je leest de dank en trots in zijn schrijven....

07-11-2017:

Zo. De stock is opgeruimd en Haven III: Slachtnacht zit er nu ook voor mij écht op.

De voorbereidingen voor dit evenement waren een persoonlijke veldslag voor mij. Mijn eigen spreekwoordelijke Slachtnacht zeg maar. Ik ben diep gegaan. Heel diep. Te diep eigenlijk. En ik kan oprecht zeggen dat dit weekend er niet was gekomen, ware het niet voor mijn fantastisch team. You guys really stepped up and pulled me through this one. Mijn eeuwige liefde en dankbaarheid zijn de uwe! (En nee, ik ben niet aan het wenen terwijl ik dit schrijf... echt niet! Bastards! 😊)

Ik wil hier dan ook hier een aantal mensen bedanken (met de enorme angst dat ik alweer sommigen ga vergeten):

Het core team dat het hele jaar (letterlijk!) blijft doorwerken aan Haven:

Jorik: Mijn steunpilaar. Wanneer ik het zelf even niet meer weet of ergens twijfels bij heb, vindt mijn blik automatisch zijn weg naar jou en weet ik al snel weer hoe het verder moet. Ik hoop dat je beseft hoe veel dat voor mij betekent. Wat je bovendien weer uit je toverhoed hebt gehaald qua kostuums, props en inkleding ging alweer voorbij mijn stoutste verwachtingen.

Jorrit: Stille waters hebben maffe ideeën en een uitwerking die telkens weer werkt. Jouw "schrijfkindjes" hebben deze Slachtnacht de saus gegeven die alles nog meer tot leven wekte.

Alexandru: Telkens ik weer een nieuw idee naar je toe schoof of een stukje delegerde, reageerde je vaak met de woorden "it's my job". Guess what: it's not. Je inzet is waardevol, onmisbaar en inspirerend. En de energie en glimlach waarmee je je telkens weer smijt is een genot om te zien en een energieboost op zich.

Nicolas: Dr. Deadline! Voor mijn part heb je je strepen op dit evenement méér dan verdiend en ik ben dolgelukkig dat je in ons schrijversteam zit. En met de trip door de Woestijn heb je bovendien getoond dat we, als spelleider, nog heel veel coole dingen van je mogen verwachten.

Koen: Je hebt deze Haven voor een groot stuk aan je voorbij moeten laten gaan en ik weet dat je daarvan hebt afgezien. Maar weet dat je stoel aan de tafel in Haven HQ steeds voor je gereserveerd is. Dat je alsnog op Haven III bent verschenen was een meer dan fijne verrassing en ik ben blij dat je toch nog even hebt mee kunnen genieten.

Sofie: Hoewel je er niet meer bij was, hebben je ideeën een grote impact gehad op het verhaal en de beleving van Haven III. Je gastvrijheid, hapjes (😊;-)) en rol als gastvrouw extra-ordinaire worden gemist in het nieuwe Haven HQ.

Bart: Je bent er enkele weken voor dit evenement ingesmeten en "hit the floor running". Als ik zie wat je allemaal uit je vingers hebt laten vloeien voor de Ti'Aturi lore en de ingame krant, kijk ik nu al enorm uit naar wat je allemaal kan verwezenlijken met een volwaardige voorbereiding voor een evenement.

Tom: Je bent mijn nuchtere kijk op dit hele gebeuren. Een waardevol klankbord die me door deze laatste weken heeft gesleurd. Met raad én daad. En een glansrol deze keer.

De extended crew:

Junior, Bart, Yamuna en Christoff: Onze logistiek crew, die er telkens weer voor zorgt dat wij op onze vingertoppen bediend worden. En bovendien ook nog eens heel onze zooi terug zeulen naar de stock op zondagavond. En met de glimlach... Hoe graaf is dat!

Patricia, Sam, Anouk en Rita Van: Super lekker eten, altijd op tijd, altijd voldoende, binnen het budget en bovendien ook nog eens allemaal superfijne mensen die altijd klaar staan en waarvan ik niet genoeg kan zeggen dat jullie fantastisch zijn.

Wim Peeters: Schandelijk vergeten in mijn eindspeech. Je bent een stille, maar onmisbare rots in onze branding.

Harry en Rani: Enorm bedankt voor de hulp in ons economisch spelkot. Het feit dat ik me daar op geen enkel moment zorgen over mest maken is een zegen.

Kristel en Lise: wow. Hoe mooi was jullie grime?!? Een ware meerwaarde aan dit event!

Danny de Vos: Regelt reeds sinds Haven I een belangrijk aspect van ons evenement: den drank. Thanks, buddy!

Hanne: voor het bouwen van ons altaar en de extra hulp in het economaat.

Saskia: Voor het nemen van de foto's op dit evenement. Ik kijk uit naar et resultaat

Onze figuranten: Het blijft een genot om onze hersenspinsels zo fantastisch tot leven te zien komen wanner we ze overhandigen aan jullie!

Ik was uitgeput nog voor ik de eerste time-in mocht uitroepen en had een "we zien wel" gevoel. Wat volgde was episch, dankzij jullie allemaal. Merci! Merci! Merci! Deze vergeet ik nooit meer.

Mijn persoonlijke hoogtepunten volgen nog.

Haven Meester (knock) out!

Els Severyns is bij The Geeky Cauldron.

14 juli 2019

Quote Erik een paar weken geleden:

"Ah ja, ik was helemaal vergeten dat we daar een vogel in gezet hadden (denk Erik's accent erbij)"

Inge Peeters: Ik herinner mij die zatte mens die binnenkwam in de Cauldron, nog voor de opening. Erik die wist dat jij nog niet helemaal comfy was met zatte mensen. De mens wauwelde iets over een bos, waarop Erik zijn typische grote ogen trok, zei dat hij wist wat die mens bedoelde, hem mee naar buiten nam en 20 meter mee wandelde tegen de richting van het verkeer in. Daar wees hij "Dat bos is ginder, gewoon blijven wandelen." En dan naar mij: "ja, dat moet hij nog leren ze, den Alex. "

Alexandru Hul 🌱 Jaaaa ik weet da nog! 😂 hij heeft me toen echt uit de nood geholpen ^^-

Alexandru Hul

13 juli 2019

Elke keer dat ik een bierglas afwas hoor ik uw stem... "poepeke ni vergeten!"

Ik was de glazen exact zoals je mij geleerd hebt. Ik wou dak nog meer dingen van je kon leren.

Goddammit Erik... ❤️ tis moeilijk zonder u

Edit: funny story! We waren volop bezig met de opbouw toen de toog geïnstalleerd werd. Toen hebben we ook dat filmpje gemaakt van "de eerste pint - alriiiiight". En toen beseften we ineens dat ik op het punt stond een café te openen, maar dat ik nooit geleerd heb hoe ge deftig een pint tapt, of glazen afwast. En Erik kon dat ni aanzien, dus die heeft mij de eerste dagen na openen gevolgd als een aasgier en over mn schouders meegekeken en ik hoorde elke tien minuten "Alex, poepeke ni vergeten!", "Alex, uwen acid staat te loag!"

Nu kan ik het wel 😊

Nik Coppens 🌱 Stiekem zit hij in veel dingen die ons nauw aan het hart ligt. Dat maakt het bittersweet. ❤️

Michael Moyson

28 juni 2019

Er zijn verschillende fijne momenten, Erik, die ik me met jou herinner, in een lawaaierig, broeierig café, dansend en lachend op een goeie fuif, bij vrienden thuis om gewoon gezellig samen te zitten en elkaar met gezelschapsspelletjes uit te dagen of te mekaar te jennen. Ik koester je bulderlach en je hartelijkheid, je overtuigingskracht, je sympathieke, soms kwetsbare blik, je hoge knuffelgehalte, als een geweldige teddybeer, je minzaamheid, je streven naar rechtvaardigheid en verzoening. En ik dacht de voorbije dagen vaak terug aan die kleine welp, Erik, waarvan ik leider was. Toen al blonk je van enthousiasme, engagement, spelplezier, inzet en deugdieterij. Een grenzeloze fantasie, zachte, bruine ogen, doordrongen van een echte, oprechte scoutsmentaliteit en een bescheiden zangtalent. Ik wens je een geweldige rustplek toe, Erik, ergens voorbij melkwegen en sluiers van sterren, waar je vertrouwen hervindt in de liefde-in-al-haar-vormen, jouw prachtige energie versmelt met een allesverheerlijkend licht. Je zal er welkom geheten worden en je omarmd voelen. Tot weerziens, makker! 🙏🙏🙏

Charlotte D'Aes

17 juli 2019

Net deze foto teruggevonden. Disneyland 2016 dag 3 (hence de vermoeide gezichten)
Een trip die ik ga blijven koesteren 🖤 ✨

Veerle Adriaensen

17 juli 2019

Ik herinner me dat Erik duidelijk in beeld komt in de kortfilm 'De Spelende Mens'...

Studium Generale presenteert een korte documentaire en lezing ter gelegenheid van de tachtigste verjaardag van HOMO LUDENS, het beroemde boek van de Nederlandse historicus Johan Huizinga, waarin hij betoogt dat de mens eerst en vooral een spelend wezen is.

Harry Saenen

19 juli 2019

En toen ontmoetten we elkaar nog eens. Zomaar, onverwacht, in het midden van de nacht. Op een plaats ergens tussen fictie en realiteit.

We bevonden ons in één van je natuurlijke habitats: een spelkot.

Ik had me met veel goesting voorbereid op dat "graaf rolleke" dat je voor mij nog in petto had, en dat we op Haven IV al kort hadden besproken.

Maar zoals elke vrijdagavond op een Larp is het een drukte van jewelste en het duurt even voor je tijd hebt voor de briefing. Uiteindelijk verwijderen we ons al wandelend van het spelkot om even tijd te nemen voor het bespreken van mijn rol. Hoe we hem bij de spelers zullen introduceren. Het feit dat je tegelijkertijd ook speler bent op deze life lijkt me zo vanzelfsprekend dat ik er zelfs geen vragen bij heb.

We bespreken de verschillende plotlijnen, maar als anciens beseffen we dat het ook wel kan mislopen en je zegt me "Ge gaat wel zien als het misloopt wanneer er verschillende koeien in uw gezichtsveld beginnen opduiken".

De onuitgesproken vraag "Ge gaat toch geen figuranten per 2 in een koeiepak stoppen?" wordt al beantwoord door de grijns op je gezicht en de twinkeling in je ogen....

Het was goed om nog even samen te praten, tot de volgende Havenmeester.

Lorre Moens

21 juli 2019

Dacht te kunnen ontsnappen naar chairmanvrij Tanak.

Zat daar toch een Lacrima-bard (what's in a name) aan het vuur, bracht hij toch wel The Parting Glass zeker.

Zat er toch wel stof in mijn oog zeker.

Koen Vekemans

26 juli 2019

Morgen is het 1 maand minus Erik. Morgen gaan een bende zotte dozen en één serieuze mens (yeah, that means you Gerard) proberen om niet om de haverklap aan de Kleine te denken. Al hoop ik stiekem dat we samen ook eens goed kunnen doorbleiten. Ik ga waarschijnlijk plenzen als een stortbui, maar ook plengen.

Heidi Backs Deze altijd al een mooie van ons gevonden xxxx

Stef Pauwels

25 augustus 2019

Nog wat foto's tegengekomen, lunchpauze op het werk.

Vanessa Vriends

6 juli 2019

Dag Erik, ik werd net wakker en realiseerde plots dat ik over je gedroomd had. Hoe gek is dat, dat je deze nacht mee een deel was van mijn droom. Erik, we hadden elkaar sinds UGC niet meer zo vaak gezien. Eens op een terrasje, als de zon het toeliet van te schijnen. En dan was het ook elke keer opnieuw heel vertrouwd. Heb met jou wel hele leuke herinneringen: toen we samen de popcorn inlaadden, samen vol verwachting de nieuwe trailers aan het bekijken waren, dat je mij films die ik niet begreep, deed begrijpen. Dat we samen konden lachen, nee bulderlachen. Want zo een lach had jij, een zalige lach waar ik instant mee van moest lachen. En vannacht werd ik weer aan die geweldige lach herinnerd. Ik werd net wakker en realiseerde me plots dat ik je gezien had. Dit moest ik even delen. Bedankt om effe dag te komen zeggen en te komen bulderlachen. Dag, Erik.

Els Severyns

28 augustus 2019

Hey Erik,

Ik had een super fijn gesprek vandaag - maandag begin ik te werken in de job voor mij. Zo blij als ik voor jou was, toen je die laatste job had gevonden - zo blij zou jij nu geweest zijn voor mij.

Merci, want ook jij zou voor mij geduimd hebben.

Deze foto vond ik nog van vorig jaar op het lentefeest van ons Nina. Bedachtzaam, zoals meestal, een typische Erik-blik.

Photo credit: Bart/Birgit.

Anne Poppe

1 september 2019

Binnenkort een jaar geleden....

Jelle de Petter

12 september 2019

Broeder ik betrapte je gisteren op een leugen, zag in mijn late messenger ons gesprek, ready to siege with you chairman, you and me both was your response, ik zat op de kantelen van mijn fort aan het kijken naar de sterren en je was er bij. I'll Never forget the battle moment we had. Uit het oog maar nooit uit ons hart ook al heb ik het mijne in de zee geworpen. Vergeef me deze opmerking, hier op een onbewoond eiland is het soms moeilijk delen.

Koen Vekemans

18 september 2019

Koen Vekemans

9 oktober 2019

Ey moateke, 't is mor oem te zegge da'k verhuisd zen. Gefde gij een belleke agafkomt?

Alexandru Hul

9 oktober 2019

Hey Erik!

Ik heb me voor het eerst in 2 jaar nog eens ingeschreven voor een LARP. In de veronderstelling dat ik op de lijst sta, kijk ik er zo. hard. naar uit; ook om iedereen nog eens in personage terug te zien.

Om dan die pijnlijke steek te voelen bij het besef dat jij er niet zal zijn.

Da's vreemd... heel vreemd...

It's a bittersweet feeling. En tegelijk zo raar dat ik precies "vergeet" dat je er niet meer bent. Alsof het concept "larp" in mijn hoofd onlosmakelijk verstrengeld is met "Erik is daar".

Ik mis u, gij stoeme stoemerik

Annelies Van Duppen

9 oktober 2019

Daar was je weer. In een droom waarin we beiden door onweer noodgedwongen binnen moesten wachten. Een droom die eigenlijk nergens over ging. Enkel een casual babbel over de volgende Haven. Dat komt wel goed lieve vriend, opvolging is verzekerd.

Wakker worden doet vreemd. Maar vandaag ben ik niet verdrietig, vandaag ben ik dankbaar.

Dankbaar dat mijn brein een manier heeft gevonden om jou nooit ofte nooit te vergeten. Dankbaar dat ik jouw 'ist echt?' en jouw bulderlach nog eens mocht horen.

Martijn Kruining Het is alsof hij een rondje maakt... ik schrok ook wakker eergisteren... met een gapend gat aan gemis.

Jorik De Braekeleer Hier was hij er ook vannacht.

Anne Poppe

9 oktober 2019

22 juni 2018 - een whatsapp berichtje van onzen Erik :

"Mama, heb wat spulletjes in de gang gezet, normaal is het dinsdag ten laatste terug weg." Stond onze gang maar terug vol met LARP en andere spulletjes...

Het 'nooit meer' went nooit

Gudrun Rombaut

12 oktober 2019

Hey Erik

twee weken geleden was er ons Vossendagje. Ge weet wel, ons Havenvoorbereidmomentje, waarbij we onze boekhouding in orde proberen krijgen en nog alle mogelijke vragen hebben.

Op een bepaald moment geraakten we er niet meer aan uit - zoals altijd - en nam ik mijn telefoon.

Awel, maat, het deed raar. Ik wilde gewoonweg u bellen, zoals alle andere keren, de telefoon op tafel leggen, ons kiekenkot zijn vragen laten stellen, en uw peinzend 'hmmm' horen, of uw bulderlach als ge het weer ne keer een idiote vraag vindt.

Weete, maat, ge zijt erin geslaagd de Vossen efkes stil te krijgen. No mean feat, ge zoudt er trots op geweest zijn.

Pas op, Bart heeft dat schitterend gedaan, daar niet van, tot en met het gelach, maar het was toch niet hetzelfde.

Ik mis u, Erik. Ge zijt een kalf.

Koen Vekemans

17 oktober 2019

Mijne living is compleet.

Tom Raes

21 oktober 2019

Hey Erik

Over enkele dagen is het weer zover: Haven...

Ik draai al mee sinds Haven 2 (keukenploeg, NPC, speler, ...) ik mocht jouw/jullie kindje al vanuit verschillende rollen ervaren. Maar er was altijd 1 zekerheid: Erik. Jouw bulderlach, jouw nonchalance. Het was altijd die extra saus die Haven zo doorspekte van "het genieten".

En nu is het weer zover. Ik zie er tegelijk naar uit, en ergens aarzel ik toch... Want het wordt een vreemde om te beseffen dat ik je niet ff kan opzoeken om ne goeiendag te zeggen of u vast te pakken. En toch... Toch voel ik dat het een goede editie zal zijn. Dat je van ergens er mee over toeziet dat het Zoalig wordt (stiekem hoop ik dat iemand onbewust 1 van mijn vragen beantwoord met "goe idee, gon we ni doen").

Erik, ik zie er naar uit. Ik weet niet wat het weekend met me gaat doen. Maar ik zie er verdomme naar uit. De laatste tijd heb ik het handboek veel vastgehad en het spelersboek begint met de tekst: Haven is een ontdekkingsavontuur... een verhaal vol mysterie en magie... een overlevingsstrijd en een machtsstrijd... Het is een fantastische wereld waarin ieder zijn plaats zal moeten vinden... of veroveren. Dat is het voor mij: een fantastische wereld met de nodige what-the-fucks en oh shits (het teken dat ik er echt in zit).

Ik heb er enorm veel vertrouwen in dat je mede-spelleiders, de waanzinnige figuranten en die bende zotten die wij spelers zijn er alles aan zullen doen om zeker deze editie er eentje te laten zijn voor de Havenanalen... Het wordt ne Zoalige, met hoofdletter Z!

Erik, tot de volgende eh!

Joris Bertens

25 oktober 2019

Dit nummer spreekt voor zich.

'Your Ghost' was Kristin Hersh's debut solo single, taken from 'Hips and Makers' her 1994 solo album. Michael Stipe also features. Purchase the album from 4A...

[youtube.com](https://www.youtube.com/watch?v=...)

Kristin Hersh - Your Ghost (Official Video)

'Your Ghost' was Kristin Hersh's debut solo single, taken from 'Hips and...

Koen Vekemans: Geloof het, of zoals u wil, geloof het niet, maar Erik en ik hebben dat op het moment dat het uitkwam, samen gespeeld en gekweeld omdat ik zo blij was dat er eindelijk een nummer van en met Michael Stipe (frontman R.E.M) en Dingo's quasi afgod (naast Robert Smith van The Cure al was dat door diens obesitas al danig gewijzigd) dat we samen (buiten alles van Pixies en alles van Pink Floyd) goed vonden. Pink Floyd is gewoon te fucking moeilijk om na te spelen en voor de Pixies hebt ge wel wat pedaaltjes nodig.

Pieter Jan Hermans

25 oktober 2019

Eigenlijk waren Erik en ik niet echt close, ik ga niets anders beweren. Maar hij was wel de jongste van die geweldige familie d'Aes en dat is genoeg.

Vandaag, ergens rond de middag en op terugweg naar huis na een paar daagjes weg keek ik uit over de wolken hier op de foto met toevallig het prachtige Cluster One van Pink Floyd doorheen de headphones op mijn oren. En dat catapulteerde me helemaal terug naar de mooie afscheidsviering voor Erik. Met alle emoties erbij. En dat ging niet alleen om Erik. Ik heb verdomme al teveel leven of levenszin zien wegglijpen bij mensen die beter verdienden. En al teveel 'had ik maar' gedacht en gehoord. Vrolijk werd ik vanmiddag dus niet, maar toch, op één of andere verwrongen manier ook een beetje dankbaar voor zo'n moment waarop ik weer besef wat échte gevoelens zijn en wat écht belangrijke dingen zijn. Een moment waarop mijn eigen dagdagelijkse beslommeringen weer helemaal gerelativeerd worden. Voelen doet leven.

Soit. Erik, Ilse, Peter, Fred en zovele anderen: jullie waren er een beetje bij vandaag. X

Julian de Vries

27 oktober 2019

Hey mister Erik,

Ik heb deze keer op Haven extra goed voor je opgelet en man wat had ik je dit graag face to face verteld: Je mag trots op ze zijn, mister Erik, je mag trots op ze zijn.

Even tussen ons: Een evenement voortzetten is altijd extra moeilijk omdat ze de bestaande mensen moet overtuigen dat ze hetzelfde kunnen leveren. Maar dat vertellen we ze niet natuurlijk. Ze doen zichzelf al genoeg druk aan.

De data is duidelijk mister Erik. Ze gaan de volgende twee evenementen zeker ook acen. Noemenswaardig is dat verschillende figuranten de overstap naar speler lijken te gaan wagen en de customer retention die ik gemeten heb is uitstekend. They aced it for you.

Someone once said: "An artist lives as long as his work is remembered." They made you some new memories, mister Eric, they made you memories.

Freya Prdns

27 oktober 2019

Hey sus,

Het weekend is gepasseerd... Al lijkt het alsof dat nog niet zo is. Niet tot je zegt dat het Zoaleg was. Wat ik niet zou geven om te horen wat jij ervan vond.

Annelies Van Duppen

24 oktober 2019

Lieve grote vriend,

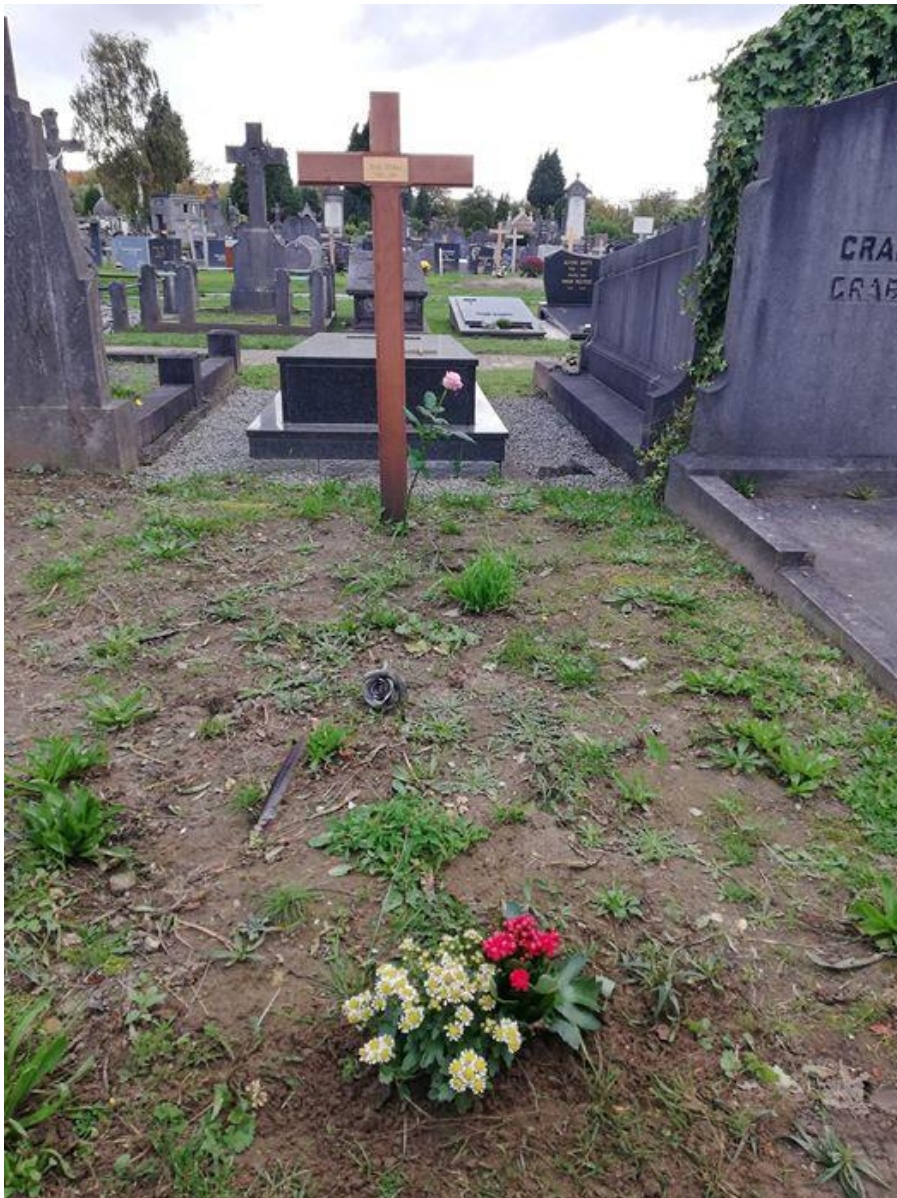
Velen vertrekken morgen naar Haven, jouw geesteskind. Ikzelf moet met zwangere buik verstek geven, maar ik kon 't niet laten om dit weekend toch connectie met je te zoeken.

Versje bloemekes op je laatste rustplaats. Heb speciaal de kutaanse kleuren gekozen, denk je daar de symboliek wel van kan appreciëren.

Lieveke, blijf gerust bezoekjes brengen in m'n dromen. Ik kan dat wel appreciëren. Weet dat je dit weekend weer even extra in iedereen's hoofd en hart leeft.

Dikke zoen

Annelies / Amara

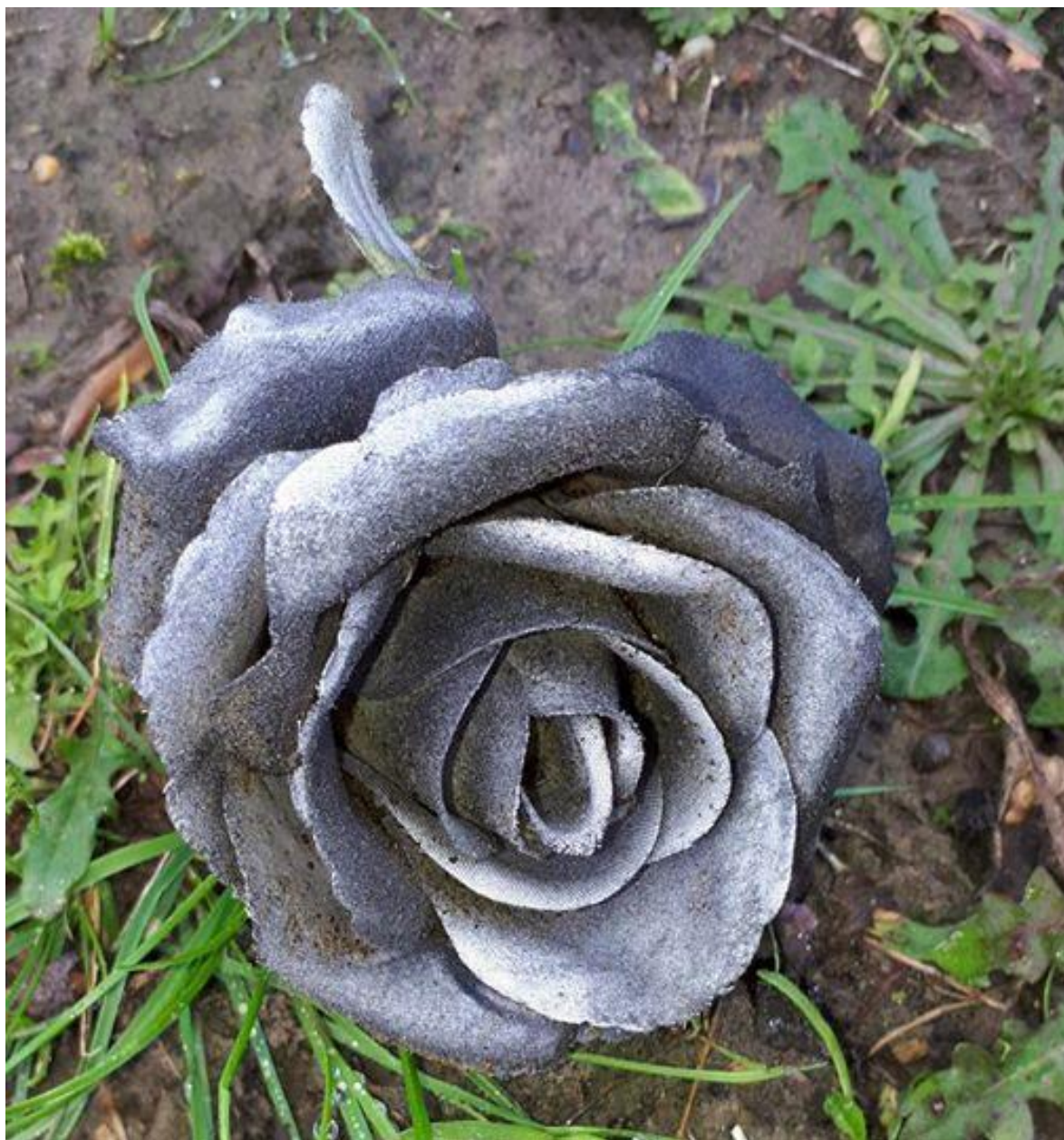

Tom Raes

4 november 2019

Hoe ik me Erik graag herinner ❤️<3

Anne Poppe

23 november 2019

Een levensboom, zojuist geplant voor onzen Erik, door de patrouille van de Beuken (oud scouts)

Lorre Moens kijkt naar Die Hard.

16 december 2019

Je gezicht toen ik zei dat ik 'm nog nooit gezien had...nog nooit had iemand zo snel een DVD in m'n handen geduwd.

Altijd de boot afgehouden uit...desinteresse in dat type films. Ik ga je nooit kunnen zeggen wat ik er van vond.

Awel Erik, ik zit halverwege, en zo slecht is 'm niet.

Schol. Enneh...yippee-ki-yea, motherfucker.

Die Hard

Film

Lorre Moens aan Erik D'Aes

21 oktober 2019

Lieve broer,

Overall waar ik nu ga, ga jij met me mee.

Ubi es Havenmeester, ibi sum Shenanigans.

Het is bijna zover.

We'll do you proud.

Anne Poppe

29 juli 2019

Zo gaat onze Erik mee op Conquest of Mythodea

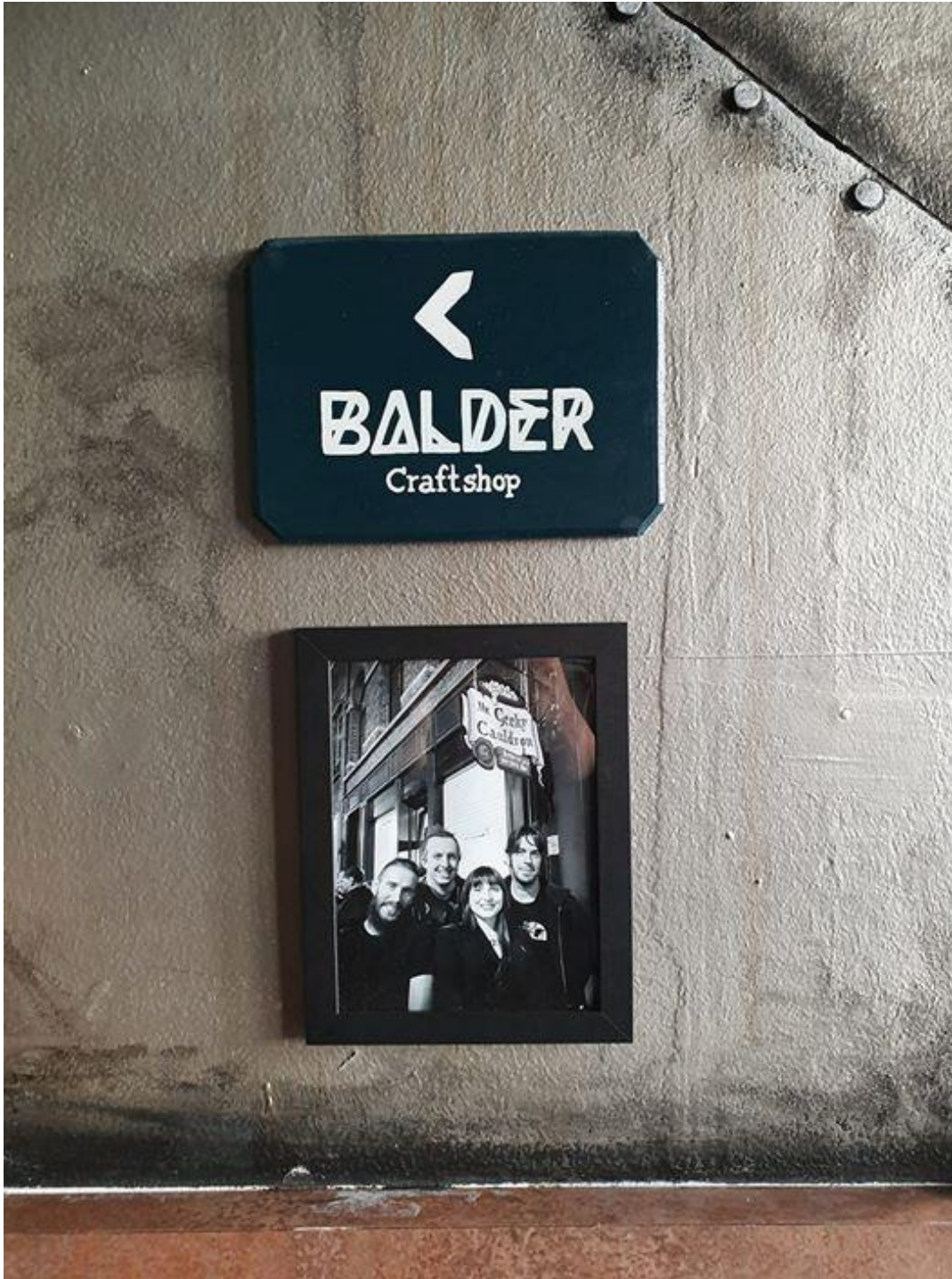

Ulrike Küchler

6 juli 2019

Vereeuwigd in The Geeky Cauldron, een prachtig monument aan wie je was, waar je van hield en wat je kon. Vandaag heb ik alles gezegd, alles gedeeld, alles gevoeld, samen met alle mensen (zoveel mensen!) die van je hielden. Ik ben dankbaar. Voor de steun, voor de rauwe echtheid, voor de verbinding, de openheid, ...

Vrienden, ik hou van jullie.

Freya Prdns heeft een herinnering gedeeld

4 juli 2019

Ah Floki, een stukje LARP-geschiedenis daar Erik. En volgens mij het moment waarop onze vriendschap begon.

4 juli 2017 · Mechelen, Vlaams Gewest ·

Dag 2/7 van de LARP-uitdaging. Wat anders dan Dromen van Ankoria?

Decoratie spelen voor het verhaal van tientallen jonge helden. Bovenaan de eerste, moet voorjaar 2015 geweest zijn, de Wolf en de Beer. Waar ik na afloop uit medelijden Erik moest gaan knuffelen, omdat niemand van Floki houdt, nietwaar Gerard? Stichtende scenes daar, absoluut!

Misschien wel mijn favoriete lives. Die kinderen gaan zo op in het verhaal, hoe lang ik voor velen nadien nog de Wolf geweest ben 😊:)
Seg Judith, deed jij al mee?

Anne Poppe

2 juli 2019

Onzen Erik op de klimaatmars in Antwerpen

Charlotte D'Aes

30 juni 2019

Geert Vackier

28 juni 2019

Erik,

Het heeft me even tijd gekost om dit neer te schrijven. Onze tijd gaat erg ver terug. Zelfde wijk, zelfde kleuterschool, zelfde lagere school, zelfde scoutsgroep... Altijd heb ik je gekend als een creatieve duizendpoot. En je weet hoe dat gaat, op een bepaald ogenblik gaat ieder zijn weg. Verder studeren, werken... Je verliest mekaar enigzins wat uit het oog, niet omdat je het wil, maar (vrije) tijd is wat ons allen maar schaars gegeven wordt.

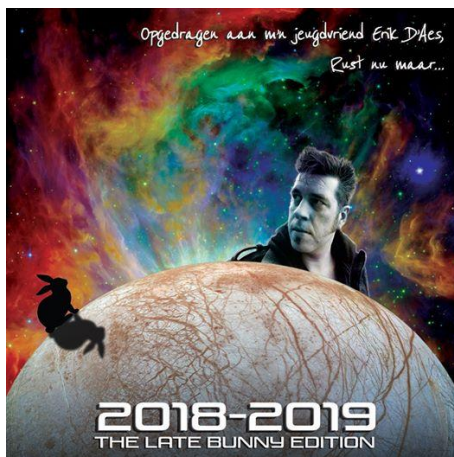
Daarom was ik ook blij je in de digitale wereld mee verder te kunnen volgen. En bleek dat je nog steeds die creatieve duizendpoot was, misschien nog wel veel meer dan vroeger. Beiden bleken we ook fervente pretpark en film fanaten. Jij was ook enthousiast over mijn muziek uitspattingen. Recent nog was je heel enthousiast toen je m'n recentste jaar album CD "kaartje" had gevonden. Ik keek uit naar je even enthousiaste feedback...

Af en toe een poging gedaan om nog eens af te spreken. Graag had ik eens willen zien wat die wonderbaarlijke dingen, die je postte over Haven en zo in 't echt inhielden. Maar die tijd hé. Jammer blijkt nu. Boos? Nee dat ben ik natuurlijk niet. Het moet donker geweest zijn. Ontelbare gedachten en emoties. Je had rust nodig. Rust nu maar. En ooit, komen we mekaar wel weer tegen.

Maar in élk geval, is vanaf nu dit album, helemaal aan jou opgedragen jeugdvriend van me. En telkens ik dit album opzet, zal ik nog eens éxtra aan je denken en duik ik nog eens in alle herinneringen. Dat zal niet altijd even makkelijk zijn, dat geef ik toe. Tot ooit ...

Het album, geheel aan je opgedragen: <https://geert-sofie.be/2018-2019/>

(mocht iemand dit opgedragen album graag in fysieke vorm hebben, stuur me dan even een berichtje, dan bezorg ik je dat zo spoedig mogelijk)

Alexandru Hul

27 juni 2019

This one's for you, Erik. I'll miss you, buddie.

Martijn Kruining

27 juni 2019

Hi all, I remember a fond memory of Erik. Last August we were at Conquest in Germany where Erik plays the Chairman of the Company.

He came proud as peacock to me, to tell me Vollsanger, a famous bard from the UK who roams there every year, would come to his camp to sing. I took the liberty to inform Iain (the Vollsanger) about what happened as I know he and Erik knew each other heartily. He made this beautiful farewell for him almost immediately.

Enjoy, I am sure he would again be shining knowing this was made for him

I miss you, we all miss you...

Sad news in June 2019. The news that a good friend and enthusiastic LARPer and immense character has passed. In memorium for Erik D'Aes - the Chairman of The Company at Mythodea, the man who introduced Vollsanger to the Flaming Eagles. The Company Provides! The parting Glass, traditional Scottish song attributed to Rabbe Burns amongst others. Arranged and played by Vollsanger. June 2019

youtube.com

The Chairman's Parting Glass

Philippe Van Heuven, 27 juni 2019

Sir Erik

We've known you by so many names
Loved plotting in our role-play games
A brother-in-arms and so much more
We loved your laugh and good hearts core

Now you chose to stop breathing
And left our LARP tribe bleeding
How will we now go on without
As you go up and we go south

Sad we've filled your cup last night
and shared your memories side by side
We will never forget who you were
And cherish your good spirit Sir.

Today I've lost a dear friend who I've had the pleasure of knowing half my live. For most of that time I've known him from my LARP hobby but I've had the pleasure of being able to call him brother-in-law in the last years of his life. There is no tear big enough, no memory strong enough, no smile long enough, no love magnanimous enough to honor his passing aptly.

I will miss him and will forever feel the void his passing left in me.

I am not alone in this, many were the people that had love for this unique and beautiful person. He was an entrepreneur, entertainer, a safe haven and a confidant for many around him.

And many tried to be that for him as well, for as far as he would allow us to.

May you fare well my brother-at-arms, and may you give me the strength to let you go and support the choice you have made. I will see you again, beyond the light of the horizon and I will recognize your soul as it makes it's mark in the nights sky.

20 years was not enough... We could of had so many more, but I will treasure what you deigned to give me and will hold on to the thought that you are now free and watching over us all...

Forever in my hearth...

RIP Erik D'Aes
Brother in black
Brother in Arms
Brother-in-law
Clanmember
Respected Primogen
My Sherrif
Prince of Antwerp
Beloved Archon
Proud Hunter of the Red List
Havenmeester
Lord of Skarningar by proxy
Chairman in perpetuum
My Friend and many more...
Goodbye

In memoriam Erik D'Aes
27/6/19

Erik D'Aes

6 februari 1978 - 27 juni 2019

♪ Pink Floyd - Cluster One

Welkomstwoord door Nathalie

♪ Eerste dans van Sofie met Erik
Maxence Cyrin - Where Is My Mind (Pixies Piano Cover)

Gedicht van Carl door Anne, papa en mama van Erik

Laatste dagen door Els, schoonzus van Erik

♪ Annie Lennox - Into the West

Walter, vader van Sofie

Charlotte, nicht van Erik - Peter, Erik's nephew

♪ Watch Over You - Glenn, schoonbroer van Erik

Jorik, Haven LARP team

Kris, broer van Erik

♪ Gary Jules - Mad World

Saskia, schoonzus van Erik

Koen en Tom, vrienden van Erik

♪ Vollsanger - The Chairman's Parting Glass

Gedicht naar Joost Zwagerman
door Johan, broer van Erik

Matthias, vriend van Erik

Anne, mama van Erik

♪ Nick Cave & The Bad Seeds - Into My Arms

♪ Afscheidsgroet Erik

Theme from Braveheart

Luka Bloom - True Blue

Elbow - Open Arms

The Cure - From The Edge Of The Deep Green Sea